

CURIERUL ADVENTIST

Revistă de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Februarie 2007

O VIAȚĂ
PENTRU HRISTOS

VIU **SAU** MORT?

ÎMPĂRĂȚIA
OAMENILOR... „NEBUNI”

17

SUMAR

Editorial

- 3** Daruri pentru folosul altora
Gabriel Dincă

Daruri spirituale

- 4** Împărăția creștinilor... „nebuni”
George Uba
- 6** Viu sau mort?
Lucian Cristescu
- 8** „Voi sunteți martorii mei”
Mihai Maur

Spiritual

- 10** Cum să fii un conducător ocupat,
și totuși să nu faci nimic!
Lowell C. Cooper

Reportaj

- 14** O profeție împlinită
Gabriel Dincă
- 16** Un sediu nou pentru Conferința Oltenia
Aurel Neațu

Săptămâna de Rugăciune a Tineretului

- 17** Rugăciunea - glasul inimii
Daniel Niculescu

Misiune

- 19** Nu ne furați visurile!
Valeria Roman

De la colportori...

- 20** Sunt un rod al lucrării de colportaj
Cornelia Ionescu

Libertate religioasă

- 22** Observații asupra Legii privind
libertatea religioasă
Viorel Dima

Tineret

- 24** O viață pentru Hristos
Cristina Sălăgean

Sănătate

- 26** Merită să folosești brațul drept!
Teodora Goran

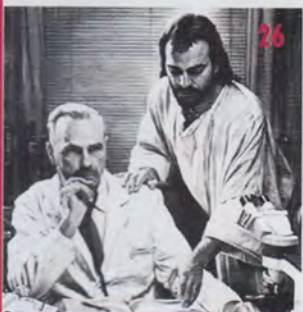
Știri

- 28**
- Pagina copiilor**
- 30** Daruri de la fiecare
Oana Ghiga

De la inimă la inimă

- 31** Noi ce avem?
Emilian Niculescu

6
„rămă este a Domnului” Pg. 21

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să înălțăm
pe Domnul nostru Isus Hristos
prin prezentarea de experiențe
ale dragostei Lui nemărginite,
prin prezentarea de articole și
știri, ajutând astfel pe cititor să-L
cunoască mai bine pe Mântuitorul și
să aibă o speranță vie în revenirea
Lui pe curând.

Anul LXXXIV, Februarie 2007

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Hujanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Madan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

ISSN 1220-6725

Daruri

pentru folosul altora

GABRIEL DINCĂ

Cu câțiva ani în urmă, doi studenți au absolvit Facultatea de Drept din Chicago-Kent. Șef de promoție a fost numit un tânăr orb, pe nume Overton. La momentul festiv, când Overton a primit diploma, el a insistat ca jumătate din ea să-i fie atribuită prietenului său Kasprzyak. Ei s-au întâlnit prima dată la școală, în timp ce Overton încerca, cu greu, să coboare scările. Atunci, plin de amabilitate, Kasprzyak, care era fără mâini, l-a ajutat pe orbul Overton la coborârea treptelor. Această întâlnire a condus la o prietenie adevărată și un exemplu foarte frumos de interdependență. Studentul care nu vedea căra cărțile pe care studentul fără mâini le citea cu voce tare în studiul lor comun, și astfel deficiența fiecăruia era compensată de celălalt. După ce au absolvit facultatea, ei s-au hotărât să practice profesia de avocat împreună.

Când am citit această experiență, m-a impresionat foarte mult modul în care acești doi tineri s-au ajutat unul pe celălalt și au reușit să crească intelectual, în vederea pregătirii lor profesionale. Lucrul acesta mi-a amintit de cuvintele apostolului Petru: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.” (1 Petru 4,10)

Trupul lui Hristos

În Noul Testament, găsim multe imagini prin care biserica lui Dumnezeu este descrisă, dar imaginea pe care o găsim în 1 Corinteni 12 ne ajută să înțelegem în primul rând că biserica lui Hristos nu este o simplă organizație religioasă, condusă de o ierarhie bisericească, sau o agenție socială de caritate, care se îngrijește de nevoile lumii, nici un club social sau o construcție impunătoare de pe o stradă importantă. Biserica este un organism viu, dinamic, un trup în care fiecare membru își are rolul și locul lui, iar capul este Domnul Hristos. Această imagine ne ajută să înțelegem mai bine ce a intenționat Domnul Isus să fie biserica. Sa și rolul ei în lume. De aceea, apostolul Pavel, când în vedere importanța darurilor spirituale în biserica lui Hristos, ne spune: „În ce privește darurile duhovnicești, nu vreau să fiți în necunoștință.” (1 Cor. 12,1)

De ce avem nevoie să ne cunoaștem darurile spirituale? În primul rând pentru faptul că, prin cunoașterea, dezvoltarea și folosirea lor, noi ne găsim locul în acest

trup minunat și împlinim voia lui Dumnezeu cu privire la viața și misiunea noastră. Darurile pe care noi le-am primit din partea lui Dumnezeu ne-au fost oferite pentru a sluji și El ne avertizează: „Nu fi nepăsător de darul care este în tine” (1 Tim. 4,14). Apostolul Pavel nu ar fi făcut o astfel de declarație, dacă nepăsarea și indiferența față de darurile spirituale nu ar fi fost posibile. Fără îndoială că astfel de neglijențe s-au întâmplat și se întâmplă chiar și în zilele noastre. Există mulți dintre noi care am fost binecuvântați de Dumnezeu cu multe daruri, dar pe care le-am neglijat și, nefolosindu-le, ele se atrofiază, și trupul bisericii suferă.

Cum folosim darurile spirituale?

În același timp, darurile spirituale nu ne-au fost oferite pentru a ne considera mai valoroși. Uneori, suntem ispițiți să gândim că darul conducerii este mai important decât darul ajutorării sau să credem că, cu cât avem mai multe daruri, cu atât mai mult crește importanța noastră în trup. Dar o astfel de gândire este complet greșită. Ele nu ne-au fost date ca să ne mândrim cu ele, ci „pentru echiparea și desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire și pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4,12). Ele ne-au fost date pentru folosul altora și pentru slava lui Dumnezeu. Fiecăruia dintre noi îi este dată o manifestare a aceluiași Duh. Nici unul nu poate să prezinte toate atributele lui Dumnezeu, dar împreună noi putem oferi o imagine completă a caracterului iubitor al lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, toate darurile sunt importante. Trupul are nevoie de toate, toate sunt date de același Duh pentru același scop, toate darurile lucrează împreună pentru a-L descoperi pe El, iar scopul final al folosirii darurilor noastre spirituale este ca, în toate lucrurile, Dumnezeu să fie glorificat prin Isus Hristos.

Acest număr al *Curierului Adventist* te invită să cercetezi cu atenție darurile spirituale care ți-au fost oferite de Dumnezeu și să le folosești pentru folosul altora și spre slava Lui. ■

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

Împărăția creștinilor... „nebuni”

„Pavele,... ești nebun...!” (Fapte 26,24)

GEORGE UBA

Creștinul normal nu va ajunge în cer”, spunea scriitorul creștin Oswald Chambers. Motivul pentru care nu-l va vedea pe Isus în Împărăția Cerurilor stă în definiția care îl caracterizează: „Creștinul normal este cel mai bun dintre cei răi și cel mai rău dintre cei buni...”. Când se compară cu marginalizații acestui veac, cu dependenții de droguri și alcoolicii, cu hoții și destrăbălații culturii seculare, creștinul normal își ridică mâinile spre cer, într-o rugăciune pioasă și meritorie, și spune: „Mulțumescu-Ți, Doamne, că nu sunt ca ei!” Uitându-se în biserică, mai vede câte un frate care scapă frăiele răbdării și se angajează în justificarea dreptății lui. Mai privește o dată la cer și mai spune: „Mulțumescu-Ți, Doamne, că nu sunt nici măcar ca acest frate cu numele, care Ți aduce rușine și tulburare. Eu sunt calm, sunt echilibrat și liniștit”. Chiar prea liniștit pentru a fi cunoscut ca și creștin. E cel mai bun dintre cei răi, și nenorocirea este, că își dă seama că este așa.

Mai există o categorie de creștini care îl deranjează. Aceștia se găsesc mereu în nevoia pocănței și în căutarea neprihănirii. Sunt mereu nemulțumiți de ei înșiși, dar Ți mulțumesc Mântuitorului lor că le-a făcut haine din îndurarea Lui. Urmăresc binele altora, fără să facă publicitate, iar viața lor de rugăciune și de studiu este exercițiul nelipsit de înviorare spirituală. Față de aceștia, creștinul normal este cel mai rău. Dar el nu vede această realitate, și asta este cea de-a doua nenorocire. Doar reacționează: „E prea de tot! Nici chiar așa!” Și atunci concluzia logică se impune: În cer nu vor fi creștini normali. În cer vor ajunge doar creștinii (știu că risc o ploaie de critici argumentate!)... „nebuni”. Aceștia din urmă consideră că cel mai distructiv creștinism este creștinismul normal, în care mulțumirea de sine, moderația în zel, compromisul „nevinovat” și protecția față de oamenii răi sunt argumentele valide ale unei vieți creștine convenabile.

Definiții... contestate

Aveți idee cum se definește acest creștin ciudat, cu marca „nici chiar așa”? Creștinul nebun se aseamănă cu o fată care pleacă din Spania. Acolo putea spera la un câștig mai bun decât acasă. Dar se întoarce în țară, chemată nu de părinți și nici de biserică, ci de Cuvântul din Isaia 58. Botezată de câțiva ani, își dă seama că viața ei de creștin normal nu o mulțumește, ba mai mult o intoxică. După ce face câteva exerciții suflați de asistare la nevoile celor năpăstuiți de pe străzile Madridului, alături de alți tineri „anormali”, vine în țară și se ocupă de bătrânii care au avut cândva un acoperiș care îi adăpostea, dar care acum sunt sub capriciile cerului liber. Sprijinită de cei care au nebunia jertfei de sine, înființează șapte case, numite „case ale pâinii”, cu două brutării, și cheamă voluntari să aibă grijă de cei care nu sperau un apus de viață atât de generos. „De ce faci asta?”, o întreabă directoarea unui centru de plasament, de unde această fată a luat bătrâni pentru „casele” ei. „Eu o fac pentru bani, dar tu de ce te irosești fără nici un câștig?” Și răspunsul este invariabil: „Așa m-a învățat Dumnezeu în Isaia 58 și sunt fericită că pot face ceea ce spune El. Acesta este sensul vieții mele”. „Trebuie să aibă un interes măcar religios”, ar putea spune cineva care nu înțelege motivația ei. „Eu nu i-am adus în aceste case, ca să-i fac adventiști”, spune ea. „Dar pe acești oameni, care L-au descoperit pe Dumnezeu din Isaia 58, nu i-am putut opri să privească la cer. Și unii dintre ei s-au botezat.”

Un alt creștin „nebun”, alături de soție și copii, s-a rugat cu lacrimi pentru o altă casă. Acestui om i-a plăcut să vadă pe fața deșinuților zămbetul și bucuria speranței atunci când îi hrănea din Cuvântul slobozeniei, în timp ce mergea cu cei din Serviciul Umanitar pentru Penitenciare în locurile lor de detenție. Și s-a gândit că acești oameni, după ce vor scăpa de lanțul pedepsei, vor ieși afară, unde unii dintre ei nu vor mai fi primiți de familiile lor. Biserica, ajutată de creștini binevoitori, a cumpărat un loc lângă casa lui, iar

ciudatul om a jurat pe Cuvântul veșnic că nu va avea pace și liniște până nu va vedea o „cetate de scăpare” pentru acești căutători de „casă”. Nu vi se pare riscant? Nu-i așa că este nebun? Ce îl determină să dea liniștea familiei pe un proiect de suflet, cu posibile, dar și cu reale surprize neplăcute. A mai fost furat de unii care au trecut pe acolo. Unii din biserica locală mai și criticat. Dar acest „nebun” a văzut rodul muncii Mântuitorului adus prin mâinile lui: unii dintre foștii deținuți care au lucrat la centrul de resocializare sunt acum slujbași în biserică, patroni, poeți, evangheliști fierbinți, toți oameni ai lui Dumnezeu. El are o profesie. Zi de zi muncește între zidurile acestei cetăți de scăpare. O mică brutărie cu moară s-a ridicat și așteaptă formalitățile, uneori greoaie, ca să înceapă o activitate cu cei singuri dintre foștii deținuți, ca și aceștia să aibă pâinea cea de toate zilele. O secție de bolțari funcționează deja. Un gard frumos din aceste cărămizi înconjoară locul unde va trebui să se ridice o construcție a bunătății lui Dumnezeu. De trei ani se roagă pentru așteptatul adăpost. Încă nu sunt bani pentru o clădire care să primească șaisprezece oameni în vederea recuperării lor fizice și sufletești. Dar speră că acolo va fi o sală de mese pentru hrană sănătoasă, dar și pentru hrană spirituală ca relațiile să dăinuiască veșnic. Cândva a fost o promisiune a unei organizații creștine umanitare dintr-o altă țară, dar a căzut. Sunt conștienți că rugăciunea lui și a noastră vor fi ascultate. Singurul adăpost pentru foștii deținuți este o mică și insalubă casă de pe acest teren, care poate primi doi-trei oameni. Chiar și conducerea unor penitenciare așteaptă realizarea acestui proiect. Biserica trebuie să fie cunoscută nu doar prin ce spune, ci mai ales prin ceea ce face pentru oamenii în nevoie. „Nebunul” de mai sus are trei copii și o pensie de boală. Face mâncare pentru ei și pentru cei găzduiți la centrul de resocializare. „Domnul nu ne lasă și are grijă de noi”, spune el, dar noi știm că nu este așa de ușor. Face pachete pentru

deținuți și îi vizitează pe cei eliberați din penitenciare chiar și în nordul Moldovei. Dar el visează la casa care se va ridica între zidurile „cetății de scăpare”. Încearcă cineva să-i șteargă zâmbetul de speranță? Știe sigur că se vor adăuga și altele.

Nebunia binelui

Un alt creștin „ciudat” dintre cei care fac „case” și care au cu ce. De ce nu s-ar ridica o cetate de ajutor și pentru femeile care ies din detenție și care nu au unde să-și plece capul? Sau pentru femeile alungate de acasă de violența lor bărbăți? O creștină câștigată de lucrarea „Sola Scriptura” dă un teren lângă Ploiești pentru o posibilă casă care se va construi acolo chiar în localitatea unde este penitenciarul pentru femei. Și acum intră constructorul în scenă. El spune: „O fac eu” și nu vrea să se știe că o face el, pentru că a mai făcut și altele.

Nu e ultimul, dar dintre cei amintiți mai sus este ultimul. Mă sună acum câteva zile: „Frate, mai am nevoie de șaptezeci de milioane, ca să plătim instalația electrică a blocului. Cu împrumut măcar, dacă se poate. Ce ziceți, să merg la bisericile acelea mari ale noastre din orașul acela mare... unde este și Conferința? Dar nu fără să întrebăm pe responsabili bisericii”.

Ce bloc? Ce instalație? Ce nebulie mai este și asta? Simplu: un om și-a pus pe suflet să schimbe viața a peste o sută douăzeci de oameni, care trăiau într-un bloc fără geamuri, fără căldură, fără curent, fără apă. Mormane de gunoi și mizerie blocau holurile blocului și, în anormalitatea lui, pune geamuri la ferestre, instalează obiecte sanitare, că e instalator, dă drumul la apă. Face curățenie împreună cu soția și scoate gunoiul. Apoi se alătură și locatarii când văd binele dăruit. Cheamă pe copiii acestor oameni și face cu ei o grădiniță pentru a le da educația cerului. Se întâlnesc cu ei de două ori pe săptămână și o dată în Sabat. Au învățat să cânte și să se roage. Le mai dă hrană și dragoste. Ca să împlinescă și ultima nevoie majoră, blocul mai avea nevoie de curent

electric. Racordarea costa peste două sute de milioane. Primăria, văzând schimbările făcute de acest om, a dat jumătate de sumă. Au mai dat și alți creștini, care au aflat de această nevoie. „Mai trebuie șaptezeci de milioane” ne racordează”. Mi-a telefonat apoi că blocul are energie electrică, deși nu se găsiseră încă banii pentru ultima plată.

Nu îi dau numele, cum n-am dat la nimeni dintre cei amintiți. De fapt, cândva, a fost deținut. A vrut să se sinucidă. Cuvântul despre libertatea vieții prin Isus, auzit de la voluntarii Serviciului Umanitar pentru Penitenciare, l-a trezit din somnul morții. Și de atunci, după ce s-a liberat, s-a predat singurei rațiuni a vieții: să trezească și pe alții la lumina iubirii lui Hristos.

Șansa răsturnării

„Căci nebulia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenilor”... normali, spunem noi, „fiindcă propovăduirea crucii este o nebulie...” (1 Cor. 1,25, pp. 18 pp.)

Față de acești oameni pe care îi cunosc, mă văd în sublima normalitate a unei vieți de creștin. Șansa este că îmi dau seama. Știu că vi s-a dat un pachet de daruri duhovnicești și știu că sunteți neliniștiți, așa cum sunt și eu, de creștinismul normal, pe care l-ați târât ca pe un trofeu prin biserică și prin sabatele ei. Nu vă oblig, dar vă chem alături de mine să cerem un dar, pentru că tot suntem în „trimestrul darurilor spirituale”. Să cerem darul „nebuliei crucii” care înseamnă o răsturnare a normalității compromise. „Căci sunt bine încredințat”, că Împărăția Cerurilor este împărăția „creștinilor nebuni după neprihănirea lui Hristos”. După acea neprihănire dată de creștinismul practic din Isaia 58, care pare ieșit din minți. „Iar dacă sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina...” (Fil. 3,15). ■

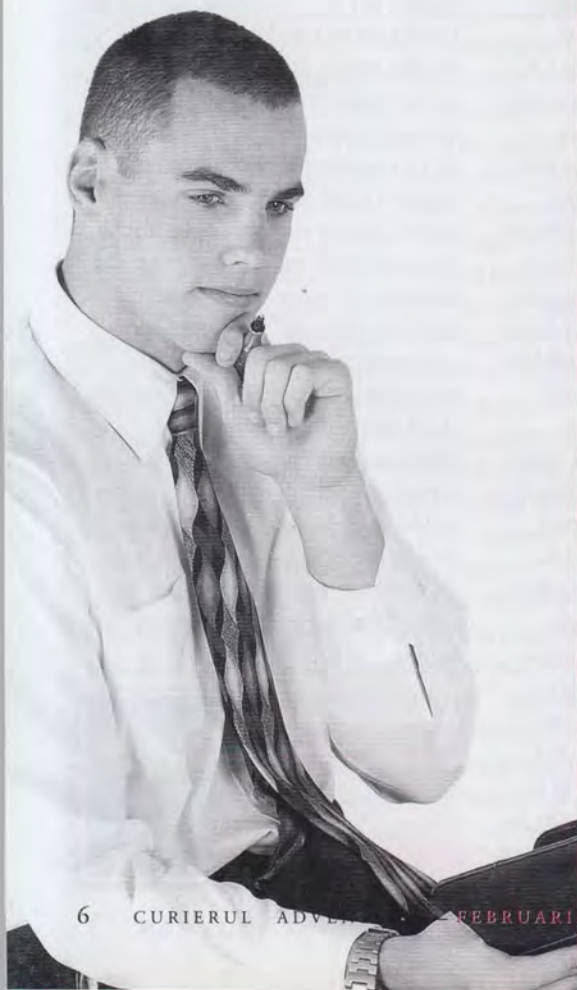
George Uba,
director,
Departamentul
Școala de Sabat/
Lucrare Personală

Viu sau mort?

„Cine rămâne în Mine, aduce multă roadă...
(Dar) mlădița care n-aduce roadă, El o taie...”
(Ioan 15,5,2)

LUCIAN CRISTESCU

Ai „daruri spirituale”?
– Ce-s alea?
– Niște capacități care te fac în stare să slujești niște nevoi, pentru Domnul...
– N-am!
– Atunci, din două – una.
– Care două?
– Sau „Dumnezeu minte”...
– ...Nu prea merge.
– Sau „Ești mort!”
– !?!

Trebuie să recunosc că noi, adventiștii de ziua a șaptea, suntem în mare parte produsul bisericii „tradiționale”. Nu vreau să blamez pe nimeni. Pur și simplu afirm că majoritatea membrilor bisericii suntem croiți și fasonați să ne potrivim modelului clasic al „bunului credincios”. Prototip ideal al oricărei denominațiuni, „bunul credincios” este definit de cinci caracteristici: se duce regulat la biserică; se achită de obligația studiului săptămânal; cotizează susținut cu zecimea și cu darul minim; este liniștit (nu face probleme și se remarcă foarte puțin); susține și votează orice propunere care vine de la comitet sau cler.

Înapoia feței lui bonome se mai află o atitudine *pozitivă*: este mulțumit cu sine și cu starea de lucruri și n-așteaptă decât mântuirea de obște, ce va fi dată celor ce ascultă.

O congregație alcătuită numai din „buni credincioși” ar fi o instituție perfectă, râvnită de orice păstor. Dar ar fi o *anti-biserică*, comparabilă cu o organizație obștească, partid sau club. Iar diferența? E mare!

Pământ mort, pământ viu

Vara trecută, am avut o discuție interesantă cu un fermier. De câțiva ani își cumpăraseră câteva sute de hectare de pământ bun. „Cum au fost producțiile?” – l-am întrebat curios. „Nici vorbă de producție”, mi-a explicat el. „Ogorul, vezi tu, este un organism viu. De ani de zile, pământul ăsta n-a mai fost arat, vânturat... Pământul bun are bogății minerale, dar, dacă lipsesc organismele și bacteriile care dezleagă aceste minerale, oricât de bun ar fi, e pământ mort...”. Și de trei ani, omul nu făcea altceva decât să ajute vietățile pământului să se dezvolte, să producă oxigenul, fosfați, azotați... și să transforme pământul într-un rai productiv!

Ideea că nu numai pământul, ci întreg habitatul în care locuim – biosfera – se comportă ca un „organism viu” s-a cristalizat în prima jumătate a sec. XX, când a apărut o știință nouă, ecologia. Dacă biologia studiază vietățile în sine (să zicem „copacii”), ecologia studiază interacțiunea vietăților ca un întreg („pădurea”). În ecosistem, Dumnezeu a făcut ca fiecare vietate să aibă locul și utilitatea sa de neînlocuit. El primește elementele necesare vieții și, la rândul lui, produce alte elemente care întrețin viața altora.

În ecosistem, fiecare trăiește datorită întregului și ajută ca întregul să trăiască. De exemplu: Organismul uman numără

între 50 și 100 trilioane de celule. Fiecare are locuința ei, viața ei privată și activează într-o instituție specială (ficat, mușchi), ca într-un oraș imens. Dar niciuna dintre aceste celule nu trăiește pentru sine, ci doar pentru binele întregului. Ba încă își dau și viața pentru salvarea lui (leucocitele).

Dacă cineva ar paraliza o singură verigă din acest lanț ecologic, totul

îndată ce o celulă nouă apare (prin botez), Dumnezeu o înzestrează cu o capacitate anumită, prin care să satisfacă nevoile întregului: întâi ale bisericii, apoi ale lumii. Această capacitate, Biblia o numește „dar spiritual”.

Dacă viața bisericii ar consta doar în predicare, 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an, atunci singurele daruri

Unii dintre ei, deși taciturni, nu se clintesc de la aparatele sau posturile lor. Îi găsești și la garderobă sau în vizite la bătrâni. Aceștia sunt cei vii, cei preocupați de ceva. Ei există ca să slujească unor nevoi nevăzute de alții, să învieze morții...

Săptămânile trecute am cunoscut o tânără handicapată. Vorbea greu, doar zâmbetul îi era întreg! Elena avea însă un dar spiritual care o făcea fericită: săptămânal scria 10-15 scrisori unor oameni însingurați.

Nu de mult, am asistat la o convorbire telefonică între o mătușă și o nepoată de curând mutată în SUA. „Tușă Lili, am descoperit că mata ai un dar spiritual deosebit!” „Eu? Care, dragă?” „Darul trimiterii de cărți bune în lb. română!” Pentru fata încă novice în lb. engleză, mătușa luase inițiativa și-i trimisese în ultimele 12 luni cca. 20 de cărți, mai multe decât citise fata în toată viața ei. Și deja se vedea o schimbare în bine!

Darul spiritual are două fețe: chinul și bucuria. Chinul – cât timp te împotrivesți și nu-l pui la schimbător. Bucuria – de îndată ce-l activezi în slujire. Deci, dacă te bucuri sau măcar te chinui, ești încă viu. Dar dacă n-am nici chin, nici bucurie?

E posibil să nu fii totuși mort. Poate doar că nu te-ai rugat, stăruitor: „Doamne, arată-mi care-i darul meu?” Și Dumnezeu, care nu minte, îți va spune exact care este domeniul îndemnării și al bucuriei tale.

Fii însă pregătit: această rugăciune va produce o serie de schimbări mari în viața ta. ■

Notă

¹ al apostolatului, al evanghelizării, al prorocii, al învățătorului, al predicării, al păstoririi, al conducerii, al administrării, al înțelepciunii, al discernământului spiritual, al cunoașterii, al credinței, al dăruirii, al slujirii, al milosteniei, al îmbărbătării, al minunilor, al cântării, al vorbirii în alte limbi, al tălmăcirii.

² plastic, al sociabilității (împrieteni), al ospitalității, al organizării, al misiunii externe, al celibatului, al abnegației, al martiriului.

„Biruînța este a Domnului” Pr. 21.31

FAC TOTUL PENTRU EVANGHELIE,
CA SĂ AM ȘI EU PARTE DE EA

s-ar prăbuși. În 1948, chimistul Paul H. Mueller obținea Premiul Nobel pentru efectele DDT-ului asupra insectelor dăunătoare, purtătoare de boli. Timp de 14 ani, DDT-ul s-a folosit la scară industrială. Au fost stăpinite sute de specii de insecte și au fost salvate, probabil, milioane de vieți. Dar nimicirea dăunătoarelor prin pesticide a declanșat o catastrofă în lanț: au dispărut specii de păsări, au dispărut specii de pești... Habitatul omului a fost murdar și otrăvit. Mueller făcuse mai mult rău decât bine.

Biserică vie

Ecosistemul omenire este otrăvit și muribund. Ca mijloc de reabilitare, Dumnezeu a creat un alt ecosistem, nou. Intenția Lui era ca biserica să prosperă și să tot crească până ce va cuprinde și va vindeca lumea întreagă. În biserică, celula vie este omul. Dumnezeu își are un loc și un rol. De

spirituale ar fi darul predicării și darul învățării. Dar predicarea este cea mai mică parte din viața bisericii, fiind depășită de cântare, rugăciune, părtășie, într-ajutorare, apoi de multitudinea de activități misionare.

Unii au socotit numărul de daruri spirituale menționate de apostolul Pavel: nici mai multe, nici mai puține de 20! O cercetare mai atentă identifică încă un val de alte 9 daruri. Și încă nu este capătul...

Pentru situațiile specifice timpului de azi, Dumnezeu continuă să doteze arsenalul bisericii cu arme noi: darul pedagogiei, al vânzătorului de literatură creștină, al operatorului electronist, al telefonistului, al lucrătorului în penitenciare, etc.

Viu sau mort?

În contextul plătitudinii bisericii tradiționale, există câte unii care parcă n-au stare în ei. Se mișcă, vorbesc, iau inițiative, zâmbesc.

Lucian Cristescu,
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

„Voi sunteți martorii Mei”

MIHAI MAUR

Câte predici reușite v-a fi ținut ilustrul Saul din Tars, pornind de la acest celebru pasaj vechi-testamental! Câte aprecieri și câte aplauze va fi primit după fiecare mesaj „tare”, brodat pe acest impresionant text! Și apoi ... din nou deșertăciunea vieții de zi cu zi, și pentru ascultători, dar și pentru el. Toate astea până într-o zi, dar ce zi! O zi în care filozofia de până atunci, „tare”, dar impersonală, îi schimbă direcția, numele și chiar viața. „Dumnezeul părinților noștri Te-a ales, să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui; căci îi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai văzut și auzit” (Fapte 22,14.15). E ziua în care descoperă cu adevărat chemarea personală în a da mărturie despre Dumnezeu. E ziua în care înțelege dimensiunea marii lupte și dorința divină ca, în acest uriaș proces cosmic, oamenii să stea ca martori pentru iubirea și dreptatea lui Dumnezeu. Oameni care să stea ca martori alături de Hristos, Robul ales! Oameni care să stea! Nu va uita niciodată experiența iluminării din drumul Damascului și o va împărtăși mereu,

*Voi sunteți martorii Mei,
voi și Robul Meu pe care
L-am ales, ca să știți, ca să
Mă credeți și să înțelegeți
că Eu sunt: înainte de
Mine n-a fost făcut nici un
Dumnezeu și după Mine
nu va fi”*

(Is. 43,10).

ridicându-i și pe alții din condiția deșartă a unei vieți anonime, la postura de martori aleși, chemați special în cea mai aleasă lucrare alături de Hristos. Abia în acea zi a înțeles cu adevărat forța care-i mîna pe aceia pe care el mai înainte îi voia morți și care, în ciuda persecuției cumplite, chiar împrăștiați de pe la casele lor, continuau să mărturisească: aveau

acreditare, chemare, erau aleși. Trimiterea

din zilele înălțării, „îmi veți fi martori” însemna putere, elan, viață.

Chemați la o mărturie „tăcută”

Oricât de ciudat ar suna un astfel de titlu, împlinirea misiunii pentru cei ce au înțeles divina chemare implică două dimensiuni: una „tăcută”, misiunea ca mod de viață, și una „grăitoare”, mărturia planificată. Prima e faptă, e trăire, a doua e cuvânt, e teorie.

Să continuăm să-l urmărim pe Pavel, din ziua în care și-a înțeles chemarea și a acceptat-o. S-a retras în pustia Arabiei, să învețe în liniște de la Marele Martor, Isus Hristos. În studiu și în rugăciune, în post și în meditație, Pavel acceptă transformarea necesară pentru a fi un bun

mărturisitor al iubirii și dreptății lui Dumnezeu. Aici a înțeles că nu poate pleda pentru iubire, dacă el însuși nu e îmbibat de iubire, nu poate sta ca martor pentru dreptate, dacă el însuși nu e drept, nu poate vorbi de cruce, dacă el însuși nu trăiește răstignirea. Aici a realizat că nu poate vorbi de Dumnezeu, dacă el nu e cu totul al lui Dumnezeu. De aici înainte, iubirea lui pentru Dumnezeu și oameni va mărturisi, fără cuvinte, umilința și spiritul de sacrificiu, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, dreptatea și credincioșia. Toate vor pleda „tăcut”, dar în forță pentru Dumnezeu. Prin mărturia vieții lui era „o privești pentru lume, ingeri și oameni”. Ce mărturie dădea alesul!

Chemați la o mărturie „grăitoare”

Abia după ce și-a înțeles divină chemare, iar viața i-a devenit o mărturie vie, Pavel pornește în misiunea planificată. Sub directă coordonare a Duhului Sfânt, într-o relație de armonie deplină cu biserica lui Hristos, apostolul se lansează în vestirea mărturiei. Cu câtă modestie și atenție mărturisește adevărul! „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirele înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere...” (1 Cor. 2,1-4).

De la Ierusalim la Corint, din Efes la Tesalonic, din Milet și până la Roma, martorul lui Hristos răscolește imperiul cu mărturia sa. Avea chemare, trăia ca un sol al cerului, iar cuvântul

lui Hristos în gura sa era o sabie cu două tăișuri. Ce martor și ce vremuri! Pe când azi... și noi...

La două mii de ani distanță de acele vremuri, privim neputincioși isprăvile de altădată. Predicăm „tare” și, nu de puține ori, ne-am entuziasmat la gândul că și noi putem fi Pavel. Și vremurile apostolice pot și trebuie să reinvie. Am urcat mărturia în satelit și am trâmboșat-o în cele patru vânturi. Dar n-a ținut... De ce? Nu trebuie purtată solie până la marginile pământului? Și atunci?

Chiar dacă-i veche de două milenii, misiunea nu și-a pierdut nici una dintre dimensiunile date de Dumnezeu: toată solia, cu toată puterea, până la marginile pământului. Problema nu-i la mărturie, ci la martor. Dacă vestea mântuirii și a iubirii, a iertării și a dreptății nu a avut impactul așteptat, doar noi suntem de vină, cum spunea poetul, „acești trei martori încă ne-implinși”. Ne-am grăbit să dăm mărturie înainte de a fi martori. Și ne-am socotit martori înainte de a conștientiza divină chemare. Slavă lui Dumnezeu că mai este har! La ceas de final de istorie a mântuirii, e șansa noastră – ca popor al vremii sfârșitului, în rugă și studiu, în post și consacrare – să ne descoperim cu adevărat cereasca chemare. Copleșiți de chemare, să gustăm transformarea naștere din nou ca martori ai cerului, lumină a lumii și sare a pământului. Și în puterea chemării și a vieții de martor, să vestim întregul Plan de Mântuire. Și atunci pământul se va lumina de slava lui Hristos! ■

Mihai Maur,
președinte,
Conferința Banat

Să ne cunoaștem familia adventă...

Republica Panama este situată în America Centrală, pe o bucată îngustă de pământ, care leagă America de Nord de America de Sud. Așezată între două continente și separând două oceane, țara are cea mai variată faună și floră de pe glob. Timp de două sute de ani este colonie spaniolă și important nod comercial al vremii, apoi, devine provincie a Columbiei, iar în final este ajutată de SUA să își recapete independența în 1903. Americanii construiesc Canalul Panama în 1914, legând astfel Oceanul Atlantic de Oceanul Pacific. Printr-un artificiu comercial, SUA reușește să controleze apoi canalul până în anul 2000. Economia țării este reprezentată în special de comerț și de alte activități de afaceri, dar și de turism și agricultură.

Mesajul advent a ajuns în această regiune odată cu vizita primilor misionari adventiști, sosiți din Honduras în 1890. Începând din anul 1897, vasul *The Herald*, construit și condus de F. J. Hutchins, a servit ca centru misionar între Honduras și Columbia. Fratele F. J. Hutchins era pastor, dentist și colportor. Când a murit, în 1902, în această zonă erau deja 56 de membri adventiști. În 1903 a fost organizată Misiunea Panama. Lucrarea s-a dezvoltat mai ales datorită colportajului, iar în 1921 a fost organizată prima școală adventistă.

Astăzi, Biserica Adventistă din Panama face parte din Diviziunea Inter-Americană, diviziune cu cei mai mulți membri la sfârșitul anului 2006. Conferința Est-Panama este în prezent Conferința cu cea mai mare rată de creștere – 44%, ajungând la sfârșitul anului la peste 40.000 de membri. După ce timp de două săptămâni Mark Finley a susținut cursurile școlii de misionari, organizate de Conferința locală pentru 100 de pastori, a urmat o campanie de evanghelizare națională, susținută de cursanți și de profesor. La sfârșitul ei, 2600 de persoane s-au alăturat bisericii, ajungându-se astfel ca, în numai câteva luni, biserica de aici să crească cu 4.500 de noi membri.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Olenia

Cum să fii

un conducător ocupat, și totuși să nu faci nimic!

LOWELL C. COOPER

Povara obsesiei de a fi ocupat este văzută printre noi ca o emblemă a importanței. La întâlniri, conducătorii sunt introduși deseori prin cuvinte de mulțumire, pentru că „și-au luat timp din programul foarte încărcat al dumnealor...”. Din câte știu, nici un lider nu a negat vreodată că ar fi ocupat. Acceptăm omagiul chiar și atunci când ar fi mai etic să-l refuzăm. În ce mă privește, niciodată nu am contestat o asemenea recunoaștere.

Cultura liderului modern sugerează că ești obligat să-ți cultivi reputația de a fi ocupat. Un fost coleg m-a sfătuit că, pentru a realiza aceasta, trebuie neapărat să porți o servietă și să mergi repede.

Și totuși, adevărata chestiune este dacă liderul duce sau nu lucrurile la bun sfârșit. E relativ ușor să fi ocupat – și, pentru cei mai mulți dintre noi, cu cât finalizezi mai puține lucruri, cu atât vei fi mai ocupat.

Articolul aruncă o privire asupra aspectelor organizatorice fundamentale, necesare pentru a duce lucrurile la bun sfârșit. Dacă tot ceea ce-ți dorești este să fii sau să arăți ocupat tot timpul, atunci acest articol îți va folosi – dar scopul său real este să se ocupe de modul în care lucrurile pot fi duse la bun sfârșit. Pe măsură ce parcurgi acest articol, fii atent la ocazionalele încercări de ironie. Să începem prin a lămurii că eficiența izvorăște din organizarea cu intenție a timpului, a sinelui, a spațiului și a materiei.

Ignorând oricare dintre aceste patru componente, vei putea sta ocupat fără să realizezi mare lucru. La urma urmei, trebuie să ne amintim că „Munca este cel mai mare

lucru de pe lume, așa că mereu ar trebui să păstrăm câte ceva din ea pentru ziua de mâine.”^{1b} Amenințările la adresa obsesiei de a fi ocupat pur și simplu vin în primul rând din partea oricărui efort susținut de a prelua controlul asupra timpului, a propriei persoane, a spațiului și a materialelor. Poate că ar merita să examinăm fiecare dintre aceste amenințări mai îndeaproape.

Organizarea timpului

Marelui poet indian Rabindranath Tagore îi făcea plăcere să spună publicului povestea cântărețului din sitar, care a venit pe scenă pentru a susține un concert. După o bucată bună de timp, maestrul de ceremonii anunță finalul concertului. Îngrozit, muzicianul exclamă: „Am pierdut ocazia. Mi-am folosit timpul acordând instrumentul și cântecul pentru care venisem a rămas necântat.”

Pozițiile de conducere sunt locuri în care se intersectează organizatoric informația, consultarea, deciziile și comunicarea. În consecință, există o tendință covârșitoare – o puteți numi absorbire, dacă vreți – ca liderul să devină victima agendelor, intereselor și așteptărilor altora.

Tehnologia modernă oferă nenumărate posibilități de a rămâne ocupat și ineficient. Înscrie-te pe internet la o listă de știri de ultimă oră, deschide programul de mesagerie instantanee pentru a primi mesaje de la prieteni, fă-ți public numărul de mobil, răspunde oricărui apel imediat ce-l primești și ține-ți ușa biroului larg deschisă, așa încât orice trecător să se simtă binevenit și să te perceapă ca fiind foarte accesibil și orientat către oameni. În acest fel,

ți vei crea imaginea bărbatului sau a femeii momentului, dar, în final, s-ar putea să nu te alegi cu mai mult.

Simțământul covârșitor al obsesiei de a fi ocupat se diminuează în mod cert când îți dai osteneala să păstrezi o agendă. Pentru a fi de folos în îndeplinirea lucrului, o agendă ar trebui să-ți permită să vizualizezi, cel puțin pe o lună, programarea tuturor întâlnirilor, a termenelor limită, a sarcinilor. Agenda pentru informații trebuie să fie portabilă și la îndemână.

Dar dacă scopul real este doar acela de a fi ocupat, ar trebui să păstrezi agende în mai multe forme: o formă scrisă de mână, o versiune de computer și una descărcată pe palm-top (PDA). În felul acesta, vei fi nevoit să petreci mult timp, ca să-ți dai seama care dintre ele are cea mai precisă informație și care trebuie actualizată. Cu puțin exercițiu, numai această activitate se poate apropia de o slujbă cu jumătate de normă.

O persoană care nu înțelege importanța obsesiei de a fi ocupat va fi precaută în programarea lucrurilor în agendă. Sarcinile mari sunt împărțite într-o serie de pași succesivi. Sarcinile care necesită gândire intensă

și concentrare sunt programate la cele mai productive ore ale zilei. Intervale de timp liber sunt incluse în program. Sarcinile de rutină, cum ar fi plata facturilor sau efectuarea socotelilor financiare sunt programate la intervale regulate de timp în cursul lunii. Treburile de făcut în afara biroului sau a locuinței vor fi grupate astfel încât să rezolvi mai multe la un singur drum.

Din nefericire, persoana care își dă toată osteneala ca să păstreze un calendar așa cum se cuvine nu va experimenta fiorul adrenalinei. Probabil că el sau ea nu va avea rezervări suprapuse, conflicte de programare sau nu i se va aminti deodată de un termen limită iminent. Astfel de oameni își vor face treburile zilnice într-un ritm cumpănit. Oamenii ocupați, pe de altă parte, se învârt vârtos din zori și până seara și topăie frenetic în repetate rânduri de la un capăt la altul al zilei. Proasta organizare a timpului se maschează ușor cu obsesia de a avea activitate.

Când înveți să-ți placă obsesia de a fi ocupat, de-abia aștepți următorul telefon, e-mail sau SMS. Cei care încă nu realizează valoarea faptului

de a părea mereu ocupați impun o disciplină severă modului în care răspund la telefoane și la e-mailuri. Doar pentru că telefonul sună nu înseamnă că el e mai important decât treaba pe care o faci în acel moment. Desigur, dacă ai misiunea de a răspunde la telefon, ai face bine să răspunzi încă de la primul semnal.

Persoanele care duc lucrurile la capăt folosesc cu înțelepciune mesageria vocală – pun întrebarea, lasă informația, rezumă scopul apelului și arată care este timpul cel mai potrivit pentru ca cealaltă persoană să sune, în cazul în care este necesară continuarea conversației. O secretară bună care filtrează apelurile poate să jefuiască frenezia activității zilnice. Jocul cu apelurile nereușite este pentru persoanele cărora le place să se simtă copleșite cu treburi mereu pe jumătate terminate.

Organizarea propriei persoane

A pune semnul echivalenței între obsesia de a fi ocupat și importanța reală este o înșelătorie. Și mai important, este o înșelătorie în general nedisputată în epoca noastră, fascinată mai degrabă de imaginea succesului decât de esența lui. Cea mai dificilă disciplină într-un rol de conducere, în special spirituală, este rezervarea timpului personal pentru dezvoltare și meditație. Tentația e să fii vizibil, disponibil și indispensabil – zăgăvind astfel o viață de mare sacrificiu. Imaginea de persoană foarte ocupată este o spoială foarte subțire în conducerea spirituală. Mai devreme sau mai târziu, descoperi că esența vieții publice se dezvoltă din

ceea ce se întâmplă în viața particulară a conducătorului.

Gordon MacDonald a descoperit câteva detalii ingineresti într-o carte veche despre uriașa construcție subterană care susține Podul Brooklyn. Ulterior, MacGordon a notat aceste observații în jurnalul său personal: „Podul Brooklyn rămâne o arteră principală de transport în orașul New York, astăzi, deoarece, cu 135 de ani în urmă, inginerul șef și echipa lui de construcție au consacrat cele mai perseverente și mai îndrăznețe eforturi ale lor acolo unde nimeni nu le putea vedea: la baza pilonilor dedesubtul suprafeței de apă. Este încă o ilustrație a unui principiu veșnic al conducerii: munca făcută *sub* apă (în sufletul conducătorului) hotărăște dacă el sau ea va rezista sau nu probei timpului și provocărilor. Munca aceasta se cheamă închinare, devoțiune, disciplină spirituală. Se face în tăcere, acolo unde nimeni nu vede, decât Dumnezeu.”

„Astăzi se pune mare accent pe elemente ale conducerii, precum viziune, strategie de organizare și 'simțul pieței' în cadrul mesajului cuiva – lucruri care toate sunt excelente (aș fi vrut să fi auzit de ele pe când eram tânăr). Dar, dacă totul se rezumă la ce se află deasupra apei, suntem pe cale de a fi martorii unei prăbușiri a conducerii pe toate nivelele, în următorii ani. Este posibil ca lideri dăruți, cu abilități innăscute remarcabile și cu farmec personal, să fie predispuși la colaps în ceea ce privește caracterul, relațiile lor fundamentale, centrul credinței lor, din cauză că n-au învățat că nu poți (sau n-ar trebui) să clădești *deasupra* apei, până când nu ai o bază solidă *sub* ea.”³

Un alt avantaj în a fi ocupat este că acela că activitatea ta poate să pară atât de asemănătoare cu activitatea Domnului Hristos. Isus Însuși a fost un om ocupat și un om de acțiune. Uneori era așa de ocupat, încât nu avea timp nici să mănânce. „Isus le-a zis: ‘Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin’. Căci erau mulți care veneau și se duceau, și ei n-aveau vreme nici să mănânce” (Marcu 6,31, CNS).

A duce lucrurile la bun sfârșit necesită existența unor perioade de odihnă și refacere a sufletului. Lucru evident din propria Sa viață, Isus a văzut viața activă combinată cu odihnă, închinare și meditație.

Așadar, întreaga chestiune se reduce în cele din urmă la întrebarea: Cât de mult trebuie să fac din toate acestea? Care sunt proporțiile recomandate de îndatoriri, devoțiune și relaxare în viața unui conducător spiritual? Trebuie să admit că nu dețin răspunsul – cel puțin nu unul gen formulă, care să prescrie o oră din aceasta și cinci din cealaltă sau viceversa. S-ar putea să fie mai mult o chestiune de efecte decât una de timp.

Mai mult încă, am mai putea spune că, dacă viața ta este chinuită de griji, frustrare, critici și dorința de a controla pe altcineva, atunci îi lipsește ingredientul indispensabil. Relația ta cu Dumnezeu a fost întreruptă atât de mult, încât nu mai manifestă umilință în comportament și răbdare în spirit. O relație cu Isus Hristos cere timp, dar nu timpul este ingredientul său esențial. Aici este punctul în care multe persoane sincere pot eșua – să se încreadă mai mult în timp decât în Domnul.

Organizarea spațiului

A duce lucrurile la bun sfârșit necesită în general un loc de muncă specific, amenajat potrivit acestui scop. Luminozitate adecvată, scaun confortabil, suprafața biroului lipsită de dezordine și elemente distractive și, pe cât posibil, fără zgomote – lucrurile acestea sunt importante pentru spațiul de lucru al unui conducător.

Trebuie amintit că ideea sarcinilor multiple simultane – că poți analiza rapoartele și scrie predicile pe fond muzical de la radio sau CD player – este o modalitate foarte utilă de a te ține ocupat fără a fi eficient.

Contrar opiniei populare, ducerea lucrurilor la bun sfârșit are puțin de-a face cu mărirea biroului sau cu prețul mobilierului. Un spațiu restrâns, bine organizat este mult mai favorabil muncii decât o încăpere mare, în care uneltele de lucru sunt împrăștiate peste tot în jur. Obsesia de a fi ocupat poate domina orice încăpere, indiferent de mărime sau de măreția mobilei și a echipamentului din dotare.

Cei mai mulți vor descoperi că lucrul la domiciliu are mai multe prilejuri pentru exercitarea obsesiei de a fi ocupat decât lucrul într-un birou. În majoritatea cazurilor, locuința prezintă mai multe opțiuni, atunci când vine vorba de spațiul de lucru. În dimineața asta, pot să lecturez așezat pe sofa, mai târziu putându-mă muta în camera de joacă. În după-amiaza asta, pot să-mi desfășor documentele și să fac planuri la masa din sufragerie. Spre seară, voi sta mai mult pe verandă și voi da acele telefoane pe care n-am reușit să le dau săptămâna trecută. Dar unde mi-oi fi lăsat ochelarii? Ce s-a întâmplat cu pixul? A văzut cineva bucata aceea de hârtie pe care scrisesem numerele de telefon ale celor pe care trebuia să-i sun? Am o viață așa de ocupată!

Organizarea materialelor

Correspondență nesolicitată, corespondență clasică, scrisori electronice, formulare, dosare și faxuri! Nu e timp să le prelucrezi pe

„Isus... nu a îndeplinit toate sarcinile urgente din Palestina sau toate lucrurile pe care I-ar fi plăcut să le facă, dar a îndeplinit lucrul pe care I-l-a dat Dumnezeu să-l facă.”

toate. Materialele se îngrămădesc – un adevărat semn al obsesiei de a fi ocupat. Este o greșală gravă, în cazul celor ce-și permit luxul de a avea unul sau doi asistenți, să permiți oricui să selecteze, să sorteze și să ordoneze după priorități fluxul de documente aflate pe biroul conducătorului.

Doar fixează stiva, nu curăța biroul. La urma urmei, un birou curat bate la ochi – s-ar putea să nu fii chiar atât de ocupat și poate nu chiar așa de important în structura de comandă.

Einstein avea dreptate. „Nu se întâmplă nimic până nu se mișcă ceva.”⁴ Aparent, Einstein a aplicat acest principiu unei teorii complexe în domeniul fizicii. Însă, geniu fiind, cu siguranță a observat că principiul se aplică și teancurilor de hârtzoage aflate pe biroul obișnuit.

„Apucă materialul odată și fă-l să meargă!” este o *mantra* în management pentru linia de montaj a produselor. Aceiași idee a fost importată în biroul șefului de aceia care cred că treaba lor este să ducă lucrurile la bun sfârșit. Sunt aceiași oameni care au coșuri de gunoi de mărime egală cu dulapurile pentru dosare. Ei pretind chiar că un sistem bun de clasificare eliberează multă memorie de stocare în softul mental al cuiva. O investiție făcută într-un dulap pentru dosare poate fi o investiție bună, un alt simbol al succesului – dar să nu-ți bați capul cu organizarea mapelor și etichetarea dosarelor. Astfel vei fi mereu ocupat să cauți informația aceea citită recent, dar de care n-ai știut că ai nevoie până în acest moment.

O mare parte din viața de conducător o constituie întâlnirile de lucru. O agendă plină de întâlniri este o bună modalitate de a te ține ocupat. Participarea la numeroase comitete este un indiciu al valorii cuiva, iar dacă te pricepi, 99% din timp nu ți se va cere să faci nimic. Unul dintre prietenii mei pretinde că procentajul real este 99,1%. Dar mă îndoiesc de acuratețea cercetării sale. Mai exagerează, de asemenea, și în ce privește inteligența nepoților lui. Așa

că n-am vrut să risc și am folosit o cifră mult mai moderată.

Fii în gardă totuși la acele întâlniri pentru care ai primit o agendă înainte, la care participă puțini și unde prezidentul definește succesul ca „decizii de acțiune și repartizarea sarcinilor”. O asemenea întâlnire ar putea duce lucrurile la bun sfârșit! Modalitatea de a ieși din astfel de situații este aceea de a propune adăugarea unui număr mai mare de membri comitetului și de a analiza mai pe larg planul aflat în discuție. A lua o decizie în cadrul unei întâlniri poate fi o chestiune foarte riscantă. Dacă ceva trebuie făcut, cel mai sigur lucru este să recomanzi ca un alt grup să studieze rezultatul.

Pe scurt

Dacă ai citit până aici, înseamnă că nu ești chiar atât de ocupat. Probabil că grija ta este să duci lucrurile la bun sfârșit și ți se pare că niciodată nu realizezi suficient de mult în rolul tău actual de conducere. Poate că îți organizezi destul de bine timpul, persoana ta, spațiul și materialele și totuși se pare că încă nu reușești să finalizezi totul. Dacă aceasta este situația, se poate ca acest articol să nu-ți fie de mare folos, deoarece n-am nici cea mai mică idee cum ar putea cineva să realizeze tot ce i-ar plăcea să facă sau chiar ce ar trebui să facă.

Totuși, poți găsi încurajare în cuvintele lui Charles Hummel: „Isus... nu a îndeplinit toate sarcinile urgente din Palestina sau toate lucrurile pe care I-ar fi plăcut să le facă, dar a îndeplinit lucrul pe care I-l-a dat Dumnezeu să-l facă. Singura alternativă la frustrare este siguranța că facem ceea ce Dumnezeu ne-a dat să facem. ... Atunci și doar atunci ne putem gândi cu seninătate la toate celelalte treburi neterminate, lăsându-le pe seama lui Dumnezeu.”⁵ Vezi deci, mesajul crucial la care am căutat să ajung în acest scurt eseu este acela că a duce lucrurile la capăt și a fi ocupat nu este totul... (Hopa, îmi sună celularul. Ar putea fi cineva important. Va trebui să termin mai târziu.) ■

¹ Lowell C. Cooper este vicepreședinte al Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea, Silver Spring, Maryland.

² Don Herold, citat de Edythe Draper în *Book of Quotations for the Christian World* (Wheaton, Ill.: Tyndale House Publishers, Inc.).

³ Citat din <<http://www.christianitytoday.com/leaders/newsletter/2004/cln41004.html>>

⁴ Acest citat este atribuit lui Einstein (vezi *Bottom Line Secrets*, 15 februarie 2005, pag. 12).

⁵ Charles E. Hummel, *The Freedom from the Tyranny of the Urgent*, (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1997). Citat în *Christian Quotation of the Day* (www.cqod.com), 10 septembrie 2002.

Traducere de Beniamin Chircan
Ministry, iulie-august, 2005

Lowell C. Cooper,
vicepreședinte general,
Conferința Generală a
Bisericii Adventiste de
Zina a Șaptea

Fr. Vasile Dan și
fiul său, Nicu Dan,
vorbind despre
călușirea lui
Dumnezeu

O profeție împlinită

GABRIEL DINCĂ

Cu aproape 17 ani în urmă, dorința de a exista un sanatoriu adventist pe meleagurile mureșene era doar un vis frumos pentru fr. Vasile Dan care citise de mai multe ori sfaturile Spiritului Profetic despre importanța și necesitatea unui astfel de așezământ medical misionar. „În vederea proclamării adevărului, pretutindeni în lume este nevoie de sanatorii mici.” (Ellen White, *Lucrarea misionară medicală*, p. 217) „Trebuie înființate sanatorii pretutindeni în lume și administrate de oameni care trăiesc în armonie cu legile lui Dumnezeu...” (*Idem*, p. 48)

Chemare la misiune

Aceste cuvinte răsunau mereu și mereu în mintea sa ca o permanentă chemare din partea lui Dumnezeu la misiune. Deși nu știa când, spera ca acest vis să devină realitate. El nu a încetat niciodată să se roage ca într-o zi Domnul să realizeze acest plan divin și în țara noastră.

Nu a trecut prea mult timp și revoluția din 1989 a făcut posibilă demerarea unui astfel de proiect. Primul telefon pe care l-a primit de la fiica sa, din SUA, a fost ocazia potrivită de a-i cere sprijinul pentru începerea acestui proiect. Dar lucrurile nu au fost așa de ușor de realizat cum s-ar fi putut crede. După mai multe căutări și încercări de a găsi oameni sau instituții care să sprijine acest proiect, Magdalena îl sună pe tatăl ei și-i spune că îi este aproape imposibil să găsească pe cineva dispus să vină în România, în condițiile de nesiguranță din primăvara lui 1990. În dorința sa de a convinge de necesitatea și urgența unui astfel de sanatoriu, fr. Dan Vasile i-a amintit fiicei sale cuvintele lui Mardoheu: „Căci, dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte ... Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns (în SUA)?”

Aceste cuvinte au răscolit întreaga ființă a sorei Magdalena și a aprins din nou focul viziunii în sufletul ei.

După căutări îndelungate Magdalena a găsit persoana – fr. Bill Dull, pe care Dumnezeu avea să-l folosească pentru a veni în România și pentru a împărtăși experiența înființării unui sanatoriu.

Bill Dull a sosit în țară în aprilie 1990 și s-a întâlnit în București cu dr. Nicolae Dan (Nicu), fratele Magdalenei. A stat doar un sfârșit de săptămână, dar experiența dânsului în înființarea sanatoriului din New York l-a cucerit pe Nicu și a însușit un grup de medici din București cu care s-a întâlnit în acel sfârșit de săptămână. Bill a subliniat faptul că nu clădirile sau echipamentul sunt cel mai important lucru de care ai nevoie când înființezi un Sanatoriu, ci elementul cheie este echipa. Plecat în decembrie 1990 pentru pregătire în SUA, Nicu s-a întors în martie 1991 împreună cu fr. Charles Cleveland pentru a face ceea ce a spus Bill: pentru a alege o echipă care să fie pregătită cu aceeași viziune în SUA. Fr. Cleveland a devenit părintele spiritual al echipei de medici tineri care au plecat în Statele Unite în perioada 1991-1994 pentru pregătirea profesională. Implicarea lui Bill Dull, Charles Cleveland și OCI a fost importantă în racordarea viziunii locale la experiența celor care au mers înainte pe acest drum și la sfaturile exprese din Spiritul Profetic în ce privește găsirea unei locații potrivite pentru Centrul de Sănătate și în pregătirea profesională a echipei. Tot în anul 1991 familia Bența din Herghelia, părinții lui Remus, Lazăr și Aurel, doreau să facă ceva pentru oameni pe pământul primit înapoi și, auzind de inițiativa privitoare la Centrul de Sănătate, a fost bucuroasă să se alăture acestui proiect, oferind terenul necesar construirii acestui edificiu. În mod providențial, copiii acestei familii au devenit parte din echipa nou formată, preluând construcția clădirii și problemele administrative legate de aceasta.

În timp ce construcția avansa la Herghelia, prin minunile Domnului, noua echipă de lucrători medicali

misionari, la care s-a adăugat și Magdalena, aprofundau metodele de tratament după sfaturile Spiritului Profetic în instituții adventiste din SUA. În sfârșit, în toamna anului 1996, prima serie de pacienți aveau să fie primiți la Centrul de Sănătate Herghelia. Cu multe emoții și bucurie, au fost întâmpinați primii pacienți care dovedeau încă o dată providența și bunătatea lui Dumnezeu.

Până aici Domnul ne-a ajutat

Au trecut 10 ani de atunci, iar anul acesta, pe 13 ianuarie, la Herghelia, a avut loc programul festiv de reconsacrare a Centrului de Medicină Lifestyle. Privind în urmă, această echipă de slujitori ai lui Dumnezeu au spus cu toată convingerea că până aici Dumnezeu i-a ajutat. Într-o atmosferă de sărbătoare și laudă la adresa lui Dumnezeu acest program festiv s-a deschis prin intonarea imnului „Spre slava Tă uniți”. Un imn care a exprimat bucuria, recunoștința, dar și speranța pentru viitorul acestei lucrări. Fr. Nicu Dan, directorul acestei instituții a adresat un calduros cuvânt de bun venit participanților și a făcut o scurtă prezentare cu privire la trecutul și viitorul acestui Centru medical: „Acum, după 10 ani de funcționare și dezvoltare, trebuie să răspundem unui flux de pacienți aproape dublu față de capacitatea inițială a instituției. În plus, începând cu anul 2007, Herghelia trebuie să se conformeze standardelor Uniunii Europene, de aceea este imperios necesar a construi o nouă aripă care să satisfacă cerințele în ce privește două domenii importante de activitate ale instituției: serviciul alimentar și serviciul medical de recuperare neuro-motorie și fizioterapie. Viziunea noastră este de a urma sfaturile inspirației profetice în ceea ce privește slujirea medicală prin cooperarea armonioasă a diverselor programe de slujire medicală: programul de la Centrul de Medicină Lifestyle, programele publice de educație pentru sănătate, programul de pregătire a educatorilor pentru

sănătate (Institutul Herghelia), programul de agricultură, programele de pregătire continuă a lucrătorilor, programele de educație a copiilor și programele de producție și distribuție de alimente sănătoase. Toate acestea într-o strânsă cooperare cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.”

După această scurtă prezentare au fost invitați unii dintre pacienții neadvențiști cât și advențiști, pentru a-și împărtăși gândurile și experiențele trăite la Centrul de Sănătate.

Gheorghe Pleșu, profesor universitar: Eu aș privi Herghelia dintr-o perspectivă mai largă. Eu cred că aici nu se face doar tratarea diferitelor boli, ci se face o adevărată educație, o educație pe care România trebuie s-o facă la scară mult mai largă. Fenomenul Herghelia ar trebui să se răspândească în toate județele. Mulțumesc lui Dumnezeu că am avut ocazia să cunosc acest centru și pentru că am beneficiat de ce este aici, mi-am propus să ajut și eu la răspândirea modelului Herghelia.

Ionel Pașcan, controlor de zbor: Am fost o singură dată aici, anul trecut în octombrie, venisem pe un fond de oboseală acumulată în timp și cineva mi-a spus „mergi la Herghelia și te vei simți un alt om”. În 11 zile, am învățat că dincolo de hrana trupului există și hrana sufletului și dacă știm să le combinăm pe amândouă, putem spune că suntem niște oameni fericiți. Am avut parte de tot ce este mai frumos aici, din partea terapeuților și a întregului personal medical. M-am bucurat mult de acest loc, de liniștea acestui colț de rai și am învățat că trebuie să știm să ne hrănim, nu să mâncăm, și dacă vom ști că există un Dumnezeu și vom crede în El vom trăi o fericire veșnică.

Ion Pop, pictor: M-am simțit aici nu ca acasă, ci ca într-un colț de rai în adevăratul sens al cuvântului. Au trecut 5 luni de la cele 11 zile pe care le-am petrecut Herghelia, dar pot să spun că inima și sufletul mi-au rămas tot aici. Atunci când sunt confruntat cu anumite probleme, mă gândesc că sunt la Herghelia, și primesc acea pace și liniște pe care numai Dumnezeu

ți le poate da. Doresc ca Dumnezeu să-mi dea pacea Lui, care este deasupra oricărei priceperi omenești. Dincolo de relația particulară, pe care am avut-o aici cu cei doi terapeuți ai mei, care a fost de fapt o relație spirituală, am reținut mai mult rugăciunea care a precedat tratamentul pentru că cu tratamente sunt obișnuit, pentru că am fost destul prin spitale.

Mărturii ale credinței

Programul a continuat cu mărturii ale călăuzirii lui Dumnezeu în viața elevilor Școlii Medicale Misionare de la Herghelia. Absolvenți din România, Bulgaria și Zimbabwe și-au împărtășit gândurile cu privire la formarea și chemarea lor în această lucrare. Apoi, cu multă emoție, sora Magdalena Dan a prezentat istoricul călăuzirii lui Dumnezeu în ceea ce privește înființarea Centrului de Sănătate Herghelia, un drum cu multe momente de suspans și credință dar care a fost în cele din urmă finalizat spre slava lui Dumnezeu. Tot cu această ocazie au fost prezentate scurte mesaje spirituale din partea Uniunii Române (fr. V. Petrescu și V. Dima) și a Conferințelor Moldova, Muntenia și bineînțeles Transilvania de Sud (gazda acestui eveniment) prin fr. președinte Csabai G. Laszlo. Întreg programul a fost presărat cu piese muzicale interpretate de corul Centrului de Sănătate, corul școlii din Câmpenița, cât și de formația de cameră a bisericii din Reghin.

Punctul culminant al întâlnirii l-a constituit prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu de către fr. Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii noastre și momentul solemn pentru rededicare și rugăciunea de consacrare conduse de fr. Ioan Câmpian și fr. Teodor Huțanu. A fost un moment unic de spiritualitate, rededicarea personalului și a Centrului de la Herghelia fiind prima ocazie de acest gen care s-a desfășurat la noi în țară. Întâlnirea s-a încheiat cu intonarea imnurilor *Ne plecăm în adorare, Mergem înainte, Domnul e cu noi* și o agapă de părtășie. ■

Un sediu nou pentru Conferința Oltenia

AUREL NEAȚU

Noul sediu al Conferinței Oltenia, ale cărui lucrări de renovare s-au finalizat la începutul lunii decembrie 2006, a fost inaugurat joi, 18 ianuarie 2007, în prezența reprezentanților Uniunii Române și ai Diviziunii Euro-Africa.

Monumentul istoric, Casa Pencioiu, așa cum este cunoscut de către locuitorii Craiovei, a fost cumpărat în cursul anului 2003 de la familia Mitrănescu, care, la rândul ei, a achiziționat-o de la moștenitorii fostului avocat și primar al Craiovei, G. D. Pencioiu. Situată în zona centrală a orașului, în imediata apropiere a Bisericii Adventiste Craiova 1 și a fostului sediu al Conferinței, clădirea din strada Mitropolit Firmilian 18 s-a dovedit a fi locul ideal, ce răspunde într-un totuș nevoilor actuale ale Bisericii Adventiste din zona Olteniei. Toți cei prezenți la inaugurare, atât oficialități locale, cât și reprezentanții Bisericii Adventiste la nivel național și mondial, au mărturisit că, în achiziționarea acestei clădiri și în modul în care a fost restaurată, se vede clar intervenția lui Dumnezeu.

În deschiderea serviciului de inaugurare, fr. Virgiliu Peicu, președintele Conferinței Oltenia, a prezentat un scurt istoric al Conferinței, menționând perioadele importante traversate de la momentul înființării, anul 1932, surprinzând totodată și impactul pe care schimbările în plan social le-au avut asupra bisericii. De asemenea, a fost subliniată nevoia resimțită tot mai acut în ultima perioadă – de a avea o clădire care să găzduiască sediul Bisericii Adventiste de pe meleagurile Olteniei și care să corespundă din punct de vedere al utilității, dar și al

exigențelor legislației actuale din țara noastră.

Istoricul construcției, de la achiziționare și până la stadiul actual, a fost prezentat de către fr. Viorel Răducan, trezorerierul Conferinței Oltenia, cel care, alături de colaboratorii săi, a investit mult, nu neapărat financiar, ci sentimental și fizic, pentru ca totul să facă cinste Dumnezeului nostru.

Momentul devoțional a fost prezentat de fr. Ulrich Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, care a accentuat latura spirituală a întregii manifestări, oferind un cuvânt de speranță din partea lui Dumnezeu pentru cei prezenți și conturând rolul important pe care Biserica Adventistă îl are în acest timp.

Din partea Ministerului Culturii a fost prezent dl. Dan Lupescu, director executiv al Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național al județului Dolj, care și-a exprimat aprecierea pentru modul în care au fost efectuate lucrările de restaurare și, dovedindu-se un bun cunoscător al istoriei bisericii noastre, a declarat că se bucură de faptul că această clădire, cu o valoare istorică deosebită, aparține Bisericii Adventiste.

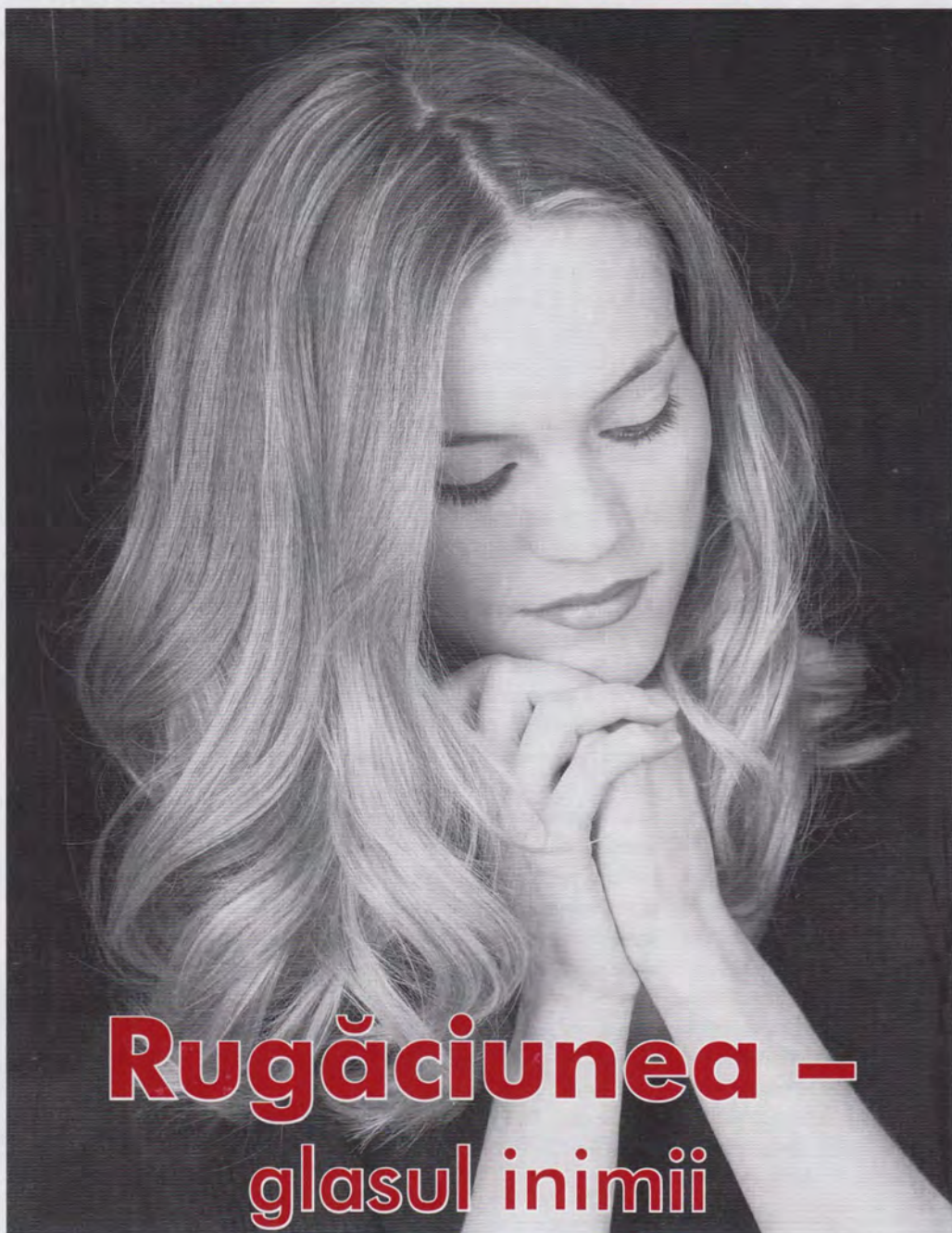
Patronul firmei de construcții, care s-a ocupat de restaurarea clădirii, dl ing. Dumitru Palada, membru al Bisericii Adventiste, vizibil emoționat, a declarat că această lucrare este unică și va avea întotdeauna un loc special în inima lui, constituindu-se într-un moment de referință al activității sale. Serviciul special de dedicare a fost oficiat de frații: Teodor Huțanu, președintele Uniunii, Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa și Ioan Cîmpian-Tătar, trezorerierul Uniunii Române.

În încheiere, fr. Daniel Delcea, secretarul Conferinței, a adresat un cuvânt de mulțumire tuturor participanților, comitetului anterior, care a avut „gândul de a zidi o casă Numelui Domnului” (1 Împ. 8,18), și în special lui Dumnezeu, pentru călăuzirea și ocrotirea de care s-a bucurat Biserica Adventistă din Oltenia. ■

*Aurel Neațu, director,
Departamentul
Comunicare și Libertate
Religioasă,
Conferinței Oltenia*

Rugăciunea – glasul inimii

DANIEL NICULESCU

In secolul superficialității și al trăirilor rapide, puține momente îi rămân tânărului atras de mirajul succesului imediat, ca să găsească timp și pentru suflet. A pătrunde în hățișurile propriilor trăiri presupune curaj moral, dar și asumarea răspunderii pentru ceea ce suntem fiecare. Este locul tainic al inimii – într-un cadru retras (Matei 6,6) – unde rugăciunea unei generații obișnuite cu supranaturalul caută răspuns la frământările vieții. În acest mod va putea găsi sens și

direcție. Nu putem nega faptul că întrebări precum: *Pentru ce să trăiesc?, Cum pot să fiu fericit?, Ce îmi rezervă viitorul?, Există un Dumnezeu real?*, revin obsesiv... Filozofia încearcă și ea răspunsuri, dar complică dimensiunea vieții pentru că mai adaugă și alte întrebări: *De ce există?, Ce pot să știu?, Ce trebuie să fac?, Ce pot să sper?*. Creștinismul pare să fie mult mai timid ca prestață, dar mult mai sigur în prezentarea unei perspective unice, neezitante, pe baza Revelației scrise a lui Dumnezeu: „Căci oricine cere, capătă; cine caută

găsește și celui ce bate, i se deschide” (Mat. 7,8).

Rugăciunea este modul prin care omul își exprimă neputința, prin a-I oferi loc lui Dumnezeu în inima sa.¹ Nu cuvintele multe, „bolboroseli”, nici exprimările stilate nu conving cerul că este timpul să acționeze în viața mea, ci starea inimii mele, cu toate neîmplinirile, frământările și bucuriile ei. Deși în imaginea unui tânăr modern o asemenea abordare pare a fi o simplă defulare emotivă – cu o bună confirmare în psihologie, totuși rugăciunea nu este vorbire către sine, nicio autosugestie ieftină, ci nevoia inimii după Dumnezeu. Rugăciunea nu are întotdeauna nevoie de cuvinte, ci poate fi uneori doar o simplă privire spre cer, ca fiind soluția primordială și nu ultimă pentru viața mea.

Domnul nostru când era pe pământ ne-a învățat cum să ne rugăm Tatălui ceresc. Frumoasa rugăciune rostită de Domnul Isus, nu este o mantră cu puteri magice, care să evoce supranaturalul doar printr-o zicere fățarnică. Ea ne arată că cerul este la dispoziția noastră, tocmai datorită relației dintre Dumnezeu și om. Statutul acesta de Tată-fiu ne face mai demni și mai înțelepți prin cunoașterea voinței Lui. Mai mult așa cum spune și Iacov 1,17, părintele nostru este interesat să răspundă fiilor Săi și să le dea daruri bune.

Se apropie Săptămâna de Rugăciune a Tineretului, când, așa

cum spune psalmistul, „vine tineretul Tău la Tine, ca roua” (Ps 109,3)... Vedem aici o frumoasă ilustrare a momentului din zi, propice căutării lui Dumnezeu: dis-de-diminează, la început de drum, înainte de a face primul pas, prima alegere... Contează interesul nostru pentru Dumnezeu! Fiul risipitor al Vechiului Testament, Solomon, îi îndeamnă pe tineri: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în Zilele tinereții tale...” (Ecles. 12,1) ca unul care a trecut prin viață cunoscând toate neîmplinirile, dar și bucuriile de moment. Biblia este scrisă și pentru tineri; rugăciunea este putere și pentru tânărul cu mai puțină experiență asupra vieții, dar care vrea să fie scutit atât de căutări zadarnice, cât și de pierderi irecuperabile.

Pentru cei mai mulți din generația postmodernă, viața este o joacă a destinului implacabil, în care Dumnezeu este perceput ca responsabil principal pentru eșecul personal. Este ușor să găsești vinovați și să arunci vina pe alții, când dispoziția căutării și a alegerii ne aparține. Nu suntem vinovați pentru poluare, pentru muzica metalică și afișarea grosolaniei ca virtute în jurul nostru; însă atunci când alegem să ne placă aceste lucruri, când ne identificăm cu ele, consecințele pe plan moral, emoțional și sufleteșc ne aparțin. În aceste condiții, interogația psalmistului David capătă alte coordonate: Ps 119,9 – „Cum își poate ține tânărul curată cărarea?

– Îndreptându-se după Cuvântul Tău”. Biblia reprezintă Manualul cerului, scris nu de la birou sau de pe înălțimile cugetărilor aride, ci tocmai din mulțimea preocupării lui Dumnezeu pentru tineri în special, dar și oameni în general. Într-un oarecare sens ne putem păstra mereu inima tânără, fără bolile păcatelor, în ciuda vârstei sau a mediului în care ne desfășurăm activitatea. Invitația, înainte de săptămâna consacării tinerilor, este de a ne lua timp pentru a ne întâlni cu Dumnezeu și unii cu alții pentru a ne ruga. Popularitatea unei biserici se vede prin numărul de participanți la serviciul divin de dimineată, popularitatea unui vorbitor se vede prin prezența la întâlnirile de seară, dar popularitatea lui Dumnezeu se vede la întâlnirile pentru rugăciune.² Dumnezeu să fie dorit de fiecare, nu doar ca o simplă evocare, nici ca obișnuință, ci ca o Persoană de care generația tânără are permanentă nevoie. ■

Bibliografie

¹ Hallesby Olaf, *Az Imádságnál*, Stuttgart: Primo Kiadó, 1998

² Paul Lee Tan, ThD, *Encyclopedia of 7.700 Illustrations: Signs of Times*, art. Prayer, Bible Communication INC, 1979

*Daniel Niculescu,
director,
Departamentul de
Tineret, Conferința
Transilvania de Sud*

PENTRU SĂNĂTATEA TA

COPIII INTELIGENȚI DEVIN ULTERIOR VEGETARIENI

Dacă mai există vegetarieni care în societatea consumatorilor de carne au complexe de inferioritate, ei trebuie să știe că această atitudine nu este justificată. Copiii cu un coeficient de inteligență ridicat, când ajung adulți tind, într-o proporție mai mare decât copiii cu un coeficient de inteligență mai scăzut, să se alimenteze vegetarian. În cadrul unui studiu efectuat în Anglia, 8170 de bărbați și de femei în vârstă

de 30 de ani au fost întrebați în legătură cu modul de alimentație. 336 dintre participanți s-au declarat vegetarieni (erau mai ales femei) și aparțineau unui strat social mai înalt decât restul din grupul interogat. Interesant că, la vârsta de 10 ani, coeficientul de inteligență al celor deveniți ulterior vegetarieni a fost în mod simțitor mai mare. Vegetarienii n-au de ce să se jeneze! (*British Medical Journal*, 15 decembrie 2007)

Nu ne furați visurile!

VALERIA ROMAN

Când voi fi mare, vreau să mă fac doctoriță, spune Giorgiana o fetiță de 6 ani din satul Sărățeni, județul Vaslui. Mihaela, sora ei de 8 ani, își dorește să lucreze ca asistentă medicală într-un spital. Sunt visuri îndrăznețe, născute dintr-o mare povară. În urmă cu doi ani, tatăl lor a murit de cancer sub privirile împietrite de durere ale celor șapte minori ai familiei. A urmat o perioadă grea pentru toți: multe întrebări fără răspuns, lipsuri materiale, greutate și obstacole de tot felul. Într-un final, resemnarea s-a transformat în luptă pentru existență, sub imperativul: „Nu există nu se poate!” Repetând zilnic aceste cuvinte care sfidează realitatea, mama găsește resurse să-și hrănească copiii, să-i îmbrace, să-i trimită la școală, muncind cu ziua pe la săteni. Seara se strâng laolaltă într-o cameră neîncălzită și-și spun poveștile de peste zi...

Într-un sat vecin, alte suflete cu poveri asemănătoare. Familia Ciortan din Popeni numără 12 membri. Cel mai mic dintre copii are trei luni, iar cel mai mare 16 ani. Acesta din urmă, o fetiță, a dispărut de acasă în urmă cu șase ani. De atunci părinții o caută zadarnic fără să fi aflat nimic de soarta ei.

Locuiesc într-o casă veche, neîncăpătoare, nu au curent electric și uneori nici lemne pentru foc. Dorm înghesuți, școlarii își fac temele la lumânare. I-am văzut venind rând pe rând de la școală, bucuroși să-și întâlnească frații mai mici. Salută respectuos, răspund la întrebări, privindu-te în ochi fără timiditate. Se aliniază apoi pe marginea patului din odaie și se uită pe furiș la cutiile și ghiozdanele înșirate de noi pe lângă ușă. Când atmosfera se mai destinde, caută cu însuflețire dulciuri și alte obiecte frumos colorate. Sunt veseli, trăindu-și încă copilăria lipsită de griji.

În timp ce câteva perechi de ochi albaștri ne petrec cu privirea, o luăm în josul uliței prăfuite și batem la poarta familiei Melinte. Într-un târziu, apar de prin vecini Mihai și Viorel, doi din cei opt copii ai familiei. Mihai, mezinul de 7 ani, fuge când dă cu ochii de noi, de frică să nu-l luăm la casa de copii. De când s-a prăpădit mama lor, tatăl a devenit alcoolic, cedând în fața realității tot mai aspre. Copiii stau risipiți fără vreun rost, care pe unde apucă. Par resemnați și lipsiți de perspectivă.

În familia Boghici simți apăsarea sărăciei și a durerii pricinuite de moartea neașteptată a tatălui. Deși cele trei suflete rămase locuiesc în condiții precare, fata cea mare a participat anul trecut la olimpiada națională de fizică. Îi place școala și învață cu drag, râvnind la o meserie bună și la o șansă de normalitate... Oare îi poate fura cineva visul?

Acestea sunt doar câteva povești triste, dintre multe altele surprinse în călătoriile noastre prin satele sărace. După un astfel de periplu se așterne de obicei liniștea, pentru ca, în final, fiecare membru al echipei ADRA să rostească gândul cel bun. (...) Acolo,

pe teren, se nasc proiecte, pentru că nu poți fi nepăsător. Trebuie să faci ceva pentru acești copii. Lumina din ochii lor frumoși nu trebuie să se stingă. Copiii săraci, defavorizați, merită un alt destin, decât cel al neputinței...

Pentru astfel de suflete am creat proiectul „Ajută un copil să devină adult”, pentru ei am organizat concertul umanitar din luna decembrie. Cei 135 de copii din județele Vaslui, Galați și Dâmbovița vor fi astfel în atenția noastră timp de un an de zile. Ei vor beneficia de kituri alimentare și igienice, distribuite lunar, rechizite școlare pentru anul în curs, îmbrăcăminte, dar și de consiliere psihologică pentru familie, pe tot parcursul derulării programului. Deși proiectul este finanțat parțial, credem în utilitatea lui, rugându-ne la Dumnezeu să înmulțească resursele prin intermediul oamenilor de suflet, pentru ca să împlinim astfel împreună visele mari ale copiilor. Într-adevăr, cine le poate fura visurile? Suntem alături de ei, pentru ca ele să devină realitate. ■

Valeria Roman,
ADRA România

Sunt un rod al lucrării de colportaj

CORNELIA IONESCU

După cum un păstor pământesc își cunoaște oile, tot astfel Păstorul divin Își cunoaște turma răspândită în toată lumea... Isus ne cunoaște pe fiecare în parte și are milă de slăbiciunile noastre. Ne cunoaște pe toți pe nume. Cunoaște chiar casa în care locuim și pe fiecare dintre cei ce o ocupă. Adeseori, El a dat îndrumări servilor Săi să meargă pe o anumită stradă, într-un anumit oraș, la o anumită casă, pentru a găsi acolo pe una din oile Sale". (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 2000, p. 404)

Pentru mine, momentul în care Păstorul cel Bun m-a găsit a fost în anul 2001. Până atunci m-am chinuit să găsesc răspuns la întrebările existențiale pe care le aveam: de unde venim și unde ne ducem, care este rostul vieții, ce se întâmplă după moarte, de ce există atâta răutate? Nu

mi se părea drept ca o persoană iubită să moară și să n-o mai vezi niciodată și alte gânduri de acest gen.

Am început să citesc cărți împrumutate de la Biblioteca județeană,

legate de paranormal, viață după moarte, reîncarnare, iar

pentru găsirea succesului personal și a fericirii, citeam despre horoscop, numerologie, yoga și altele. Unele prezentau

și teoria karmei și a nirvanei, care-L exclude pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal și, din nefericire, mulți creștini ortodocși au adoptat această teorie, chiar dacă „sărbătorește” Crăciunul și Paștele.

În familia mea nu s-a citit niciodată din Biblie. Din ce-am auzit și văzut la televizor, la oamenii din jur, la preotul unde mergea mama la țară, când ducea coliva, nu se arăta și nu se spunea că Biblia ar reprezenta sursa de adevăr și răspunsuri, ce poate fi cercetată de oamenii de rând. Ei n-ar putea s-o înțeleagă, numai preoții pot. Ceilalți oameni pot s-o sărute și să-și facă semnul crucii înaintea ei pentru a avea noroc. Însă cărțile pe care le citeam aveau versete din Biblie, interpretate și explicate pentru a dovedi cele scrise, fraze complicate, greu de înțeles. Ideea centrală era că Dumnezeu dă șansa mai multor vieți omului, ca să plătească singur pentru păcatele lui până când ajunge să nu mai păcătuiască deloc și atunci ajunge la starea de fericire absolută. Erau mai multe teorii, la început asemănătoare, dar care ajungeau să se contrazică. În loc de a găsi adevărul care să aducă lumină în mintea mea, am găsit multă confuzie, care distrugea orice bucurie de a mai trăi.

Aveam însă convingerea că există o Forță în Univers, o Putere imensă, care conduce toate lucrurile și se numește Dumnezeu. Rareori mă rugam stând pe genunchi, dar de multe ori îmi înălțam gândurile către această Putere. Într-o zi, mi-a venit un gând mai deosebit. M-am pus pe genunchi și l-am spus lui Dumnezeu că nu mai caut nimic, nu mai vreau minciuni. Să-mi trimită El adevărul și dovada că este adevărul.

După câteva zile, a venit la ușă o tânără cu reviste și cărți de la Editura „Viață și Sănătate”. Am fost impresionată de cum arăta: îmbrăcată simplu, fără machiaj și bijuterii, zâmbind foarte emoționată, iar fața reflecta numai bunătate. („Ei și-au consacrat viața în slujba Lui și trăsăturile feței lor mărturiseau despre consacrarea lor” — Ellen White, *Faptele apostolilor*, ed. 1999, p. 38). Discuția

despre Dumnezeu a început surprinzător de simplu:

– Nu îți este frică să mergi singură din ușă în ușă? Se întâmplă atâtea lucruri rele.

– Nu îmi este frică, pentru că, înainte de a pleca de acasă, m-am rugat, și Dumnezeu îmi poartă de grijă – îmi răspunde liniștită, păstrându-și acel zâmbet cald.

Pentru o clipă, am fost ca într-o stare de șoc, realizând că este prima persoană din viața mea care dă dovadă de CREDINȚĂ VIE și rapid multe gânduri mi-au trecut prin minte: „Vorbește simplu despre rugăciune și are încredere în Dumnezeu de parcă îl cunoaște, pe când ceilalți oameni care se numesc creștini fac eforturi să dea acatiste, fac descânțece, poartă ceva la ei (eu aveam un talisman pe care-l purtam tot timpul cu mine ca să mă ferească de rele) și sunt foarte superstițioși. Acum am cu cine să stau de vorbă despre lucrurile care mă interesează atât de mult”.

Nu mi-a răspuns la întrebările despre starea celor morți până când nu mi-a adus o Biblie unde mi-a arătat scris că morții nu știu nimic. Așa am primit adevărul și dovada, pentru că nu există o carte mai presus de Biblie; ea este Cartea cărților (2 Tim. 3,16,17). Am aflat cu ajutorul Bibliei și al cărților date de această misionară, despre dragostea infinită și perfectă a lui Dumnezeu, jertfa Domnului Hristos care a plătit astfel pentru păcatele noastre, de unde venim și unde ne ducem, despre libertatea de a alege, despre adevărata închinare, despre faptul că pentru fiecare om se leagă îngeri buni și răi, despre faptul că diferența dintre religii constă în modul de a adopta cele Zece Porunci.

„Pentru că nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea aceasta, vor fi socotiți neprihăniți” (Romani 2,13).

Cartea *Vraja superstiției* mi-a descoperit în mod clar și simplu care sunt capcanele lui Satana, dragostea lui Dumnezeu și modele de rugăciune pentru mărturisirea păcatelor pe nume și acceptarea iertării lui Dumnezeu și rezilierea contractului dintre om și Satana (omul neștiind, fiind păcălit) prin meritele jertfei Domnului Hristos.

Cartea *O călătorie în supranatural* m-a încurajat prin experiența personală a scriitorului, care povestește cum Dumnezeu i-a salvat viața și l-a ajutat să nu se mai închine la demoni. Iar cărțile lui Ellen White, pline de înțelepciune, mi-au prezentat și îmi prezintă în continuare adevărul simplu, din care răzbate o „mireasmă de viață spre viață”. Aceste gânduri reprezintă pe scurt minunata experiență prin care Bunul Tată ceresc m-a căutat prin intermediul nobilei lucrări misionare cu literatură, trimițând la ușa apartamentului meu un sol al Său și cărțile care mi-au luminat viața.

Sunt onorată să împărtășesc cu toți bucuria de a face parte din familia Regelui, și să mă bucur acum de privilegiile, dar și de responsabilitatea cunoașterii Sale. Am 26 de ani, sunt studentă și lucrez în cadrul Departamentului Evanghelizării prin Literatură. Prin cărți mi-a salvat Dumnezeu viața! Eu sunt o mărturie a împlinirii făgăduinței: „Cuvântul Meu...nu se întoarce la Mine fără rod, ci va împlini planurile Mele” (Is. 55,11).

Din confuză și rătăcită cum eram, planul Lui a fost să mi Se descopere

prin intermediul Cuvântului scris. A fost un plan reușit și vreau să-I mulțumesc din toată inima și, de asemenea, îi voi fi veșnic recunoscătoare Iuliei Mocanu, celei care s-a pus la dispoziția Sa. Acum, odată ce cunosc clar drumul spre cer, am răspuns și eu chemării lui Dumnezeu care m-a chemat să-l îndrum la rândul meu pe alții.

Oare câți oameni mai sunt încă rătăciți în lumea aceasta și, ca și mine, vor să descopere adevărul? Este teribil zbuciumul sufletesc al unui suflet care caută lumina și n-o găsește, știu ce înseamnă să însetezi după fericire și după găsirea sensului vieții, dar să nu te audă nimeni sau să fii îndrumată în direcții greșite, știu cum este ca viața să-ți fie uscată ca un pământ arid și dorul după o picătură de apă să fie neîmplinit. Știu că Dumnezeu este sensibil la strigătele și dorințele oamenilor chiar și nerostite după El, dar El a ales să le răspundă prin intermediul ucenicilor Săi, a celor care îl cunosc și care au favoarea să fie conlucrători cu El.

Vrei și tu să te pui la dispoziția Sa și să duci sufletelor flămânde pâinea vieții de care au atâta nevoie? Vrei să le scurtezi agonia căutărilor și să-i faci fericiți prin cunoașterea adevărului? Dacă răspunsul este afirmativ, să știi că acum este timpul pentru această lucrare care îți va oferi multă împlinire și surprize uimitoare. Succes! ■

Cornelia Ionescu
colportoare,
Conferința Muntenia

Stimați cititori, vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante. De asemenea, primim cu plăcere **experiențe personale cu Dumnezeu**, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților. Toate acestea le puteți trimite pe adresa:
Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

Observații asupra

Legii privind libertatea religioasă

VIOREL DIMA

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, ca și celelalte 17 culte recunoscute, a fost implicată în consultările pentru realizarea Legii privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, care a fost adoptată la data de 28.12.2006. Încă de la începutul acestor consultări, Biserica Adventistă a sugerat ca dezbaterile pe marginea proiectului acestei legi să se constituie într-o negociere a relațiilor interconfesionale și a climatului religios din România, ceea ce s-a și întâmplat.

Cele mai multe principii ale libertății religioase pe care le-a promovat se regăsesc în textul adoptat, fapt pentru care Biserica Adventistă susține această lege și o apreciază ca un salt important în evoluția libertății religioase din România. Desigur, ea conține și norme care contravin principiilor libertății religioase. Cele mai importante prevederi restrictive se referă la asociațiile religioase și nu afectează cultele recunoscute, dar câteva dintre ele ridică probleme chiar și acestora. Existența acestor probleme trebuie să mobilizeze agenții de schimbare și de promovare a libertății religioase să își continue lucrarea și, cu ajutorul lui Dumnezeu, să se realizeze noi progrese. În cele ce urmează, prezentăm câteva aspecte reglementate prin această lege.

Spre deosebire de legile care au fost valabile până acum în România, cu privire la viața religioasă, și care reglementau doar „regimul general al cultelor”, Legea 489 din 28 decembrie 2006 acordă atenție și libertății religioase pentru indivizi, după cum afirmă chiar titlul ei – „Legea privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor”. În felul acesta, legiuitorul își declară încă de la început intenția de a garanta libertatea religioasă atât indivizilor, cât și colectivităților, în sensul documentelor internaționale privitoare la drepturile omului.

Câteva elemente de noutate și cu impact asupra libertății religioase individuale

Articolul 5 (5, 6) *interzice solicitarea și prelucrarea de date personale cu privire la convingerile sau la apartenența religioasă, și*

cu atât mai mult „obligarea persoanelor să își menționeze religia în relația cu autoritățile publice sau cu persoanele juridice de drept privat”. Această prevedere reduce riscul de discriminare pe motive religioase la angajare, la concursurile de ocupare a diferitelor posturi, la examene în școli sau de abuzuri din partea autorităților publice. Pentru ca această normă să opereze, ar fi important ca cetățenii și mai ales credincioșii să semnaleze orice solicitare sau prelucrare de date privitoare la religie, ca să putem interveni și să ajutăm la aplicarea legii.

În baza art. 23 (3), *pastorii și preoții nu pot fi obligați să dezvăluie fapte* care le-au fost mărturisite sau pe care le-au aflat în procesul aplicării disciplinei religioase. Aceasta înseamnă că nu pot fi chemați în tribunal să depună mărturie cu privire la aceste fapte și nu pot fi solicitați de alte organe ale statului să facă astfel de dezvăluiri.

Contribuțiile și *donatiile* pe care credincioșii le fac către biserică *pot fi deduse din impozitul pe venit* al acestora – art. 10 (3)). Aplicarea acestui articol devine posibilă după armonizarea Legii finanțelor publice și a Legii bugetului de stat cu Legea libertății religioase.

Acces în cimitire. Articolul 28 obligă administrația publică locală „să înființeze cimitire comunale și orașenești în fiecare localitate” și „să aibă sectoare corespunzătoare pentru fiecare cult recunoscut, la cererea cultelor care funcționează în localitate”. În localitățile în care nu există încă cimitire comunale sau orașenești, persoanele decedate „pot fi înhumate potrivit ritului” cultului de care aparțin în cimitirele existente, chiar dacă sunt confesionale (cu excepția cimitirelor cultelor mozaic și musulman). Pentru a evita interpretările eronate, Biserica Ortodoxă este pe punctul de a lua o decizie în Sinod, pe care o va comunica tuturor preoților, conform căreia nu au voie să obstrucționeze înmormântarea cuiva în cimitirele ortodoxe, în ritul specific cultului de care aparține. O astfel de decizie ar putea lua și celelalte culte. Sperăm că această normă va reduce numărul serviciilor de înmormântare eșuate.

Noutăți în ceea ce privește protecția cultelor religioase

„Împiedicarea sau tulburarea libertății de exercitare a unui act religios se pedepsește conform dispozițiilor penale” – art. 13 (3). Această normă protejează biserica de persoane sau grupuri turbulente din afara sau din interiorul ei.

În ceea ce privește aplicarea disciplinei bisericești, art. 26 recunoaște competența „organelor proprii de judecată religioasă”, conform statutelor și reglementărilor proprii, și stabilește că „pentru probleme de disciplină internă sunt aplicabile în mod exclusiv prevederile statutare și canonice”. Așadar, în eventualitatea în care un membru tratat de biserică face plângere în instanțele civile, acestea vor judeca cauza pe baza normelor cultului respectiv. Tot astfel, conform art. 23 (2) și 32 (3), angajații cultului pot fi sancționați disciplinar pentru încălcarea principiilor doctrinare sau morale ale cultului, potrivit propriilor statute și reglementări.

Aceste norme protejează biserica de atacurile răutăcioase ale membrilor sau angajaților nevrednici, dar în același timp responsabilizează factorii implicați în aplicarea disciplinei bisericești, în sensul respectării cu mai multă strictețe a normelor și procedurilor.

Articolul 27 declară *bunurile sacre insesizabile* și imprescriptibile, protejându-le și în situații în care biserica intră în imposibilitate de plată a datoriilor. De asemenea, „persoanele care părăsesc cultul *nu pot emite pretenții patrimoniale*” (art. 31), în sensul că nu pot cere să li se returneze darurile și contribuțiile materiale făcute către biserică.

Una dintre cele mai promițătoare norme pe care o conține această lege se referă la posibilitatea autorităților publice centrale de a încheia cu bisericile „*acorduri pentru reglementarea unor aspecte specifice tradiției cultelor*” – art. 9 (5), acorduri ce vor fi aprobate prin lege și vor avea autoritate juridică. Această prevedere oferă posibilitatea

ca problemele specifice bisericii noastre să fie reglementate printr-un astfel de acord, așa cum s-a întâmplat și în Italia, Spania, Cehia etc.

Culte recunoscute sunt parteneri sociali

„Statul român recunoaște cultelor rolul spiritual, educațional, social-caritabil, cultural și statutul de parteneriat social”, precum și „rolul important în istoria națională a României și în viața societății românești” și le socotește „factori ai păcii sociale” (art. 7). Din aceste motive, „*culte recunoscute sunt persoane juridice de utilitate publică*” (art. 8), fapt care le conferă accesul în instituțiile publice pentru asistență religioasă și activități sociale, precum și posibilitatea de a încheia cu autoritățile publice centrale „parteneriate în domeniile de interes comun” – art. 9 (5).

Statutul de „persoană juridică de utilitate publică” pentru cultele religioase recunoscute înseamnă un pas înainte în promovarea libertății religioase și în separația statului de biserică. Astfel, până în prezent, statul finanța cultele, pentru că era dator la să o facă, tratându-le aproape ca și cum acestea ar fi fost instituții de stat. În baza noului statut juridic, cultele recunoscute primesc aceeași finanțare, dar nu pentru că sunt de stat, ci pentru că sunt parteneri sociali și „furnizori de servicii sociale” (art. 10, par. 7). Cu alte cuvinte, cultele sunt plătite pentru serviciile pe care le fac, și nu pentru că sunt dependente de stat. Este adevărat că schimbarea aceasta este doar teoretică și nu modifică nimic pe fond, dar în realitate numai această schimbare a teoriei face posibile alte dezvoltări în sensul separației.

Legat de relația dintre stat și biserică, merită să mai subliniem că „în România nu există religie de stat; statul este neutru față de orice credință religioasă sau ideologie atee” (art. 9). Din acest motiv, „cultele sunt egale în fața legii și a autorităților publice”, fapt pentru care autoritățile

nu vor promova și nu vor favoriza acordarea de privilegii sau crearea de discriminări față de vreun cult”, ci „vor coopera cu acestea în domeniile de interes comun” (art. 9).

Aspecte discutabile

Orice lege este perfectibilă, și cu atât mai mult cea a cultelor. Legea pe care o analizăm conține unele prevederi restrictive, care încalcă principiul egalității între cultele religioase atunci când este vorba de cele nerecunoscute de stat, pe care legea le numește asociații religioase. Deși legea consfințește inegalitatea între cultele recunoscute și asociațiile religioase, trebuie să subliniem că exercitarea drepturilor și libertăților religioase ale membrilor acestora din urmă nu au de suferit.

În această secțiune, mă voi referi însă la două prevederi care privesc și cultele recunoscute. Mai întâi, prevederea din articolul 13 (2), privitoare la *interzicerea ofensei publice aduse simbolurilor religioase*, deși protejează simbolurile religioase ale tuturor cultelor, inclusiv ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, trebuie să observăm că acest articol conține un potențial ridicat de risc de abuz de interpretare. Astfel, afirmarea credinței protestanților că închinarea la icoane este nebiblică poate fi socotită de ortodocși și de catolici o defăimare a simbolurilor lor. Tot așa, argumentarea ortodocșilor că nu trebuie să fie respectată sâmbăta ca zi de odihnă poate fi socotită de adventiști ca o ofensă publică adusă unuia dintre simbolurile lor religioase. În acest sens, secretarul de stat pentru culte afirmă că această prevedere trebuie înțeleasă doar ca o afirmare a unui principiu, fără să aibă consecințe juridice în practică.

Articolul 39 (5), susține că „*în învățământul confesional se pot înscrie elevi și studenți, indiferent de religie sau confesiune, garantându-se libertatea educației religioase a acestora, corespunzătoare propriei religii sau*” (urmare la pagina 25)

*„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”
(Matei 24,14)*

CRISTINA SĂLĂGEAN

M-am hotărât: vreau să fiu misionar!”, „Vreau să trăiesc de acum o viață pentru Hristos.”, „În această vară, L-am cunoscut mai bine pe Dumnezeu.”, „M-am decis să trăiesc altfel”. Sunt câteva dintre reacțiile unor tineri care au trăit anul acesta experiența unei vacanțe pentru Hristos, în municipiul Sebeș, județul Alba.

„O vacanță pentru Hristos” era un subiect important de rugăciune, în primăvara anului 2006, pentru grupul de studenți din Cluj-Napoca, ce se întâlneau în fiecare dimineață, la ora 7, pentru închinare. Pentru unii, era o „pierdere de vreme”, iar pentru alții „un proiect super”, dar în mâna lui Dumnezeu a devenit răspuns la rugăciune, a devenit realitate și s-a transformat într-un mod de viață.

Așa că, prin credință, cu ajutorul financiar venit în ultima clipă, neavând un plan foarte bine stabilit sau o persoană cu experiență care să ne conducă, dar cu Isus la cârmă, am pornit spre o localitate despre care nu știam decât că sunt aici doar două surori adventiste și că oamenii sunt foarte reci. Experiențe minunate și încurajatoare am avut încă înainte de a ajunge acolo: de la numărul tinerilor care s-au înscris până la primirea unui microbuz plin cu alimente din care am putut împărți și săracilor din Sebeș.

La început, a fost un TinSerV de două săptămâni, la care au participat aproximativ 20 de tineri. Am salubrit cartierul de rromi, ne-am împrietenit cu ei și cu autoritățile care au aprobat de atunci orice acțiune pe care am desfășurat-o. Apoi a urmat o „tabără în localitatea ta”

pentru copiii care nu au avut posibilitatea de a participa într-o tabără. Ei au fost foarte încântați și cu greu ne-am putut despărți de ei. Prin intermediul acestor copii, i-am cunoscut pe unii părinți. Am primit din partea lor invitații la masă, deși eram destul de mulți. Erau impresionați de ceea ce făceam și doreau să ne cunoască mai bine. Vorbeam foarte ușor despre Dumnezeu și ei ne ascultau. Unii chiar au decis să studieze Biblia mai mult. Am desfășurat multe activități cu acești copii, dar cel mai important a fost faptul că ei au plecat din tabără, știind să-L laude pe Creator prin cântec, să-L cunoască prin versetele biblice pe care le-am învățat și să-L caute prin rugăciune. Am avut și o experiență frumoasă în tabără prin care copiii au văzut că Dumnezeu într-adevăr răspunde la rugăciuni.

Am organizat și un „Orășel al copiilor”, la care au colaborat mai multe instituții din Sebeș (Poliția, Spitalul municipal, BancPost), primind și vizita primarului. Au participat cel puțin 90 de copii.

Prin serviciul medical primar la domiciliu, am ajuns la casele oamenilor, unde am fost primiți neașteptat de bine și am oferit, pe lângă analize medicale gratuite, multe cărți religioase și ne-am făcut mulți prieteni cu care încă ținem legătura. Am încercat să ajutăm oriunde era nevoie, având în minte gândul că în această vacanță nu trăim pentru noi, ci pentru alții. Am făcut curățenie, am cărat cartofi, am zugrăvit, am oferit meditații.

Locuitorii acestui oraș s-au dovedit a fi foarte deschiși. Ne opreau pe drum să ne întrebe cine suntem și aveam

ocazia să le vorbim astfel despre Dumnezeu. Câțiva copii, vecini de-ai noștri, erau împreună cu noi la fiecare devoțional și am legat prietenii foarte strânse cu aceștia. „*Vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat să am mai multă încredere în Dumnezeu. Fără voi nu reușeam.*” – spune una dintre fete. „*Sunteți o echipă super, îmi place mult de voi. Împreună cu voi am învățat să aleg ce e bine sau ce e rău. Vă iubesc foarte mult.*” (Ioana Chile, 14 ani)

Iar Bianca, o altă fetiță, ne spune: „*Această vacanță a fost cea mai tare dintre toate pe care le-am avut. Am învățat foarte multe lucruri: să mă rog, să cred mai mult în Dumnezeu, să ajut oamenii și să păstrez curățenia. Sper ca anul următor să ne mai întâlnim cu ajutorul lui Dumnezeu. Voi ați fost pentru mine ca niște frați mai mari.*” (Bianca Popa, 13 ani)

Încă păstrăm legătura cu prietenii noștri din Sebeș. În luna octombrie, a fost organizat un „Expo Sănătate”, și după câteva săptămâni a fost o evanghelizare. Acum se continuă pregătirea pentru botez cu cei care au decis să își predea viața lui Dumnezeu. Îi dăm slavă lui Dumnezeu pentru roadele pe care le vedem, dar ne rugăm foarte mult pentru toată sămânța care a fost semănată, ca să dea rod la timpul potrivit.

Această vacanță a fost pentru mulți dintre noi o trezire la realitate. La realitatea că Isus vine în curând. Am învățat să trăim împreună, gândindu-ne mai puțin la dorințele noastre. Am învățat că dragostea pentru oameni acoperă diferențele dintre noi și ne apropie mai mult unii de alții și de Dumnezeu. Am învățat

că Dumnezeu răspunde de cele mai multe ori în ultimul moment, ca să ne încredem mai mult în El. Am văzut că oricine e chemat la această lucrare de răspândire a Evangheliei în primul rând prin viața lui. Am văzut puterea uimitoare a lui Dumnezeu să vindece, să dea de unde nu este, să oprească ploaia, să schimbe oameni.

Dumnezeu așteaptă să ne lăsăm în mâinile Lui. Și cât de minunată e lucrarea pe care El a pregătit-o pentru noi! Ne-am hotărât să nu mai vorbim despre „O vacanță pentru Hristos”, ci despre „O viață pentru Hristos”. Suntem chemați să grăbim venirea Lui, în primul rând prin viața noastră, și să ducem minunata evanghelia a Împărăției tuturor neamurilor. Și „atunci va veni sfârșitul!” Amin! ■

(continuare de la pagina 23)

confesiuni”. Dacă în învățământul public o astfel de normă este absolut necesară, în învățământul confesional este abuzivă. De ce? Pentru că acela care se înscrie la o școală confesională acceptă faptul că acolo educația religioasă este confesională, în timp ce școala confesională trebuie să-și asume responsabilitatea de a nu împieta libertatea religioasă a acestuia.

Răspuns la întrebări

Prevederea conform căreia statutele cultelor trebuie depuse în 12 luni pentru recunoaștere conține riscul ca Biserica Adventistă să nu fie recunoscută?

Nicidecum. Biserica Adventistă este recunoscută prin legea 489/28.12.2006. Acum urmează recunoașterea statutelor, nu a cultelor. Se subînțelege că cele 18 culte sunt recunoscute, pe baza statutelor vechi. Se presupune însă că este posibil să fi intervenit schimbări în unele statute, fapt pentru care acestea trebuie să fie luate în considerație.

Ar putea fi posibil ca Biserica Adventistă, conform acestei legi, să primească fonduri de la stat?

Biserica Adventistă nu va accepta niciodată fonduri de la stat pentru salarii și pentru funcționare, deși are acest drept legal. Nu acceptă, pentru că susține principiul separației bisericii de stat și separația este vizibilă, în primul rând, atunci când bisericile își păstrează independența financiară.

Totuși, biserica ar putea accepta fonduri pentru proiecte sociale, pe care le poate realiza în parteneriat cu diferite instituții ale statului. Acest lucru este posibil, plecându-se de la faptul că statul are responsabilități sociale la a căror realizare biserica poate să contribuie. În acest caz, statul participă cu fonduri, de exemplu, și biserica cu resurse umane.

Vor aplica autoritățile publice toate prevederile acestei legi?

Așa ar trebui. Dacă nu o vor face, însă, pastorii, prezbiterii, responsabili Departamentului de Libertate Religioasă din bisericile locale și orice membru trebuie să știe ce drepturi conferă legea și să vegheze ca acest lucru să se întâmple. În același timp, ar fi util să trimită rapoarte la Conferință, pentru ca factorii de răspundere să poată iniția demersurile necesare.

Ce urmează să facă biserica cu privire la drepturile religioase?

În primul rând, va analiza *statutul de organizare și funcționare* și va propune completări cu privire la drepturile și obligațiile membrilor, angajaților, organizațiilor și instituțiilor. Prevederile statutului aprobat prin lege vor avea putere juridică.

Apoi va solicita interpretări oficiale ale articolelor neclare sau controversate și va încerca, în colaborare cu specialiști din domeniul drepturilor omului, să realizeze interpretări coerente cu doctrina (teoria) dreptului.

În plus, va analiza eventualitatea pregătirii unui acord între instituțiile publice centrale și Biserica Adventistă. Rămâne deschisă, totodată, posibilitatea inițierii unor demersuri pentru realizarea de amendamente la această lege. ■

*Viorel Dima, director,
Departamentul Relații Publice
și Libertate Religioasă,
Uniunea Română*

Merită să folosești brațul drept!

TEODORA GORAN

Mesajul de mai jos reprezintă mărturia unor slujitori ai lui Dumnezeu care au răspuns împreună cu bisericele lor la chemarea Mântuitorului de a călca pe urmele Lui. Prin simpatie și slujire, El a demonstrat lumii dragostea Sa pentru ei. O astfel de slujire poate fi oferită astăzi prin intermediul lucrării misionare medicale, astfel încât multe inimi să fie pregătite pentru împlinirea marelui eveniment: Maranatha!

Cred că multora le este cunoscut simțământul încercat în fața unei noi și necunoscute provocări misionare. Curând însă, teama face loc unui val de entuziasm, nerăbdare și dorinței de a continua.

Impactul „Expoziției de Sănătate” din noiembrie 2006 a fost deosebit atât asupra celor aproximativ 500 de vizitatori rămnicieni, cât și asupra viziunii mele cu privire la misiune, dar în mod deosebit asupra bisericii. Deodată, un număr semnificativ de membri și-au văzut utilitatea. După momentul de agitație și entuziasm al expoziției, împreună cu peste 30 de vizitatori înscrși, am pornit pe drumul lent, dar sigur, al implementării principiilor de sănătate în viață, prin intermediul cluburilor de sănătate.

Prima serie, de 6 ocazii, despre un stil de viață sănătos a fost șansa de a aduce lecțiilor valoroase de sănătate căldura unor relații deosebite cu vizitatorii. După un timp, noua provocare a constat în dorința de a alătura prezentării despre nutriție un timp de 10-15 minute de prezentări vizând elemente esențiale ale creștinismului. Am fost plăcut surprins de atenția crescândă a oamenilor asupra vindecării pe care Dumnezeu este doritor să le-o ofere. De la o prezentare la alta, s-au deschis tot mai mult, dorind să afle adevărul despre Biblie, despre rugăciune, una dintre remarcii fiind: „Asta ne trebuie nouă cu adevărat, vindecarea sufletului”. (Allen Micu, pastor, Râmnicu Sărat)

„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și infrunzește mlădița, știți că vara este aproape.” (Matei 24,32). Lucrarea misionară medicală are ca prim obiectiv „trezirea” la o viață nouă prin adoptarea unui stil de viață nou, centrat pe alte valori și priorități. În centrul acestei vieți înnoite trebuie să fie Domnul Hristos. Ellen White afirmă: „Când este strâns legat de celelalte domenii ale efortului evanghelistic, lucrarea misionară medicală este cel mai eficient instrument prin care este pregătit terenul pentru semănarea semințelor adevărului și, de asemenea, instrumentul prin care este culeasă recolta...” (Lucrarea misionară medicală, p. 240)

Era într-o vineri seara. Când am sosit la biserică, la poartă mă aștepta un domn pe care-l cunoșteam de la clubul de sănătate. După ce ne-am salutat, am aflat că eu sunt cel așteptat. „Domnule, cu tot respectul, v-am adus ceva. Vă rog să nu vă supărați, este ceva bun, natural, de la mine din grădină... Am în portbagajul mașinii doi dovleci mari, unul pentru dumneavoastră și celălalt pentru domnul doctor de la club.”

Mi-am exprimat surprinderea și recunoștința cât am putut mai bine și până să-l invit să intre pentru a participa la programul din biserică, domnia sa continua: „Aș dori să rămân și la slujbă, dacă se poate. Sunt curios să văd o slujbă la biserica dumneavoastră”. Oare acesta nu este un semn că „vara” este aproape? (Cezar Spătarelu, pastor, Buzău)

Niciodată nu voi încuraja organizarea cluburilor de sănătate, fiind pierdere de timp și de resurse. Așa gândeam în iunie 2004, cu ocazia unei expoziții de sănătate, organizate în Municipiul Tulcea. Am dat afirmativ din cap la sfatul de a organiza un club de sănătate în urma acelei expoziții, dar nu aveam de gând să mă implic prea mult. S-a început clubul și părerea mi s-a schimbat odată cu trecerea timpului. Am plecat de la Tulcea după un an și am continuat cu un club de sănătate la Târgoviște și vrem să avem unul și în noul district, la Văcărești – jud. Dâmbovița.

Implicându-ne în astfel de proiecte pe termen lung, poate scăpăm de mentalitatea evanghelizării ca eveniment și ne lansăm în evanghelizarea ca stil de viață. (Laurențiu Matei, pastor, Dâmbovița)

„Doresc cât mai multe cursuri pe teme de sănătate și să pot participa la toate.” (Florica Davidescu) „Felicitări pentru inițiativă, să continui și să găsești o modalitate de a invita mai multe persoane, pentru că nu știu ce pierd!” (Elena Vasile) Sunt câteva dintre reacțiile participanților la un club de sănătate din Constanța.

Clubul de bucătărie și cel de boli cardio-vasculare au păstrat în mod constant un număr de aprox. 20 de persoane per club, în fiecare serie și un nucleu de voluntari din comunități care, din două în două săptămâni au o activitate care le aduce multă satisfacție și mulțumire sufletească.

Ce modalități ușor de aplicat poți găsi pentru a te întâlni timp de patru luni cu aceleași 20 de persoane, pe care nu le-ai mai cunoscut niciodată, căroră să le vorbești despre creștinismul practic în felul de viețuire și care după acest timp să spună: **mai vrem?** Clubul de bucătărie este o alternativă foarte accesibilă. Dacă sunt câțiva oameni ai rugăciunii și cărora le place arta culinară – clubul poate începe; invitații trimise la toți cunoscuții bisericii locale, pe stradă și orice alte modalități pe care Domnul

vi le inspiră. Dacă este și un medic disponibil, posibilitatea înființării și a altor cluburi se extinde. Mult succes și experiențe frumoase! (Gabriel Kadar, pastor, Constanța)

La Bacău Centru, Expoziția de Sănătate care s-a desfășurat pe durata unei săptămâni, a fost continuată cu un club de sănătate. Seminariile și lecțiile practice de bucătărie sănătoasă au constituit, săptămânal, ocazii valoroase pentru promovarea și însușirea principiilor de viețuire sănătoasă. A-i ajuta pe oameni să se convingă că se poate consuma o hrană sănătoasă, dar și gustoasă în același timp, chiar ieftină, înseamnă de fapt a-i ajuta ca dorințele și hotărârile lor să devină realitate. Și ceea ce îi motivează mult este că descoperă semeni care nu doar vorbesc despre lucruri interesante, ci practică un stil de viață deosebit. La rândul lor, demonstrează că sunt capabili de schimbări radicale. Nu în ultimul rând, părtașia, relațiile de suflet care se stabilesc între participanți fac din Clubul de Sănătate o activitate care merită promovată! (Laurențiu Gherghe, pastor, Bacău)

Pentru mine, ca pastor, Expoziția de Sănătate și Clubul de Sănătate au reprezentat un mijloc foarte eficient, prin care să cunosc, într-un timp scurt, un număr considerabil de persoane în necazurile, frământările și nevoile lor, pentru ca mai departe să le pot îndrepta atenția spre Cel care vindecă atât trupul, cât și sufletul. Pentru biserica locală, această acțiune a însemnat părtașie în lucrare, am văzut că poate fi unitate, că atunci când avem ținte comune vin și fondurile necesare unei astfel de acțiuni. Pot spune că, la Zimnicea, biserica este caldă și când lucrează pentru Domnul o face cu pasiune, dragoste și dăruire.

După cum Marele Misionar medical și Mântuitor al nostru a venit în întâmpinarea nevoilor fizice ale celor pe care mai târziu i-a așezat pe

drumul mântuirii, la fel și noi, urmașii Săi, trebuie să redescoperim urmele Sale la patul celor bolnavi, lângă scaunul celor singuri și descurajați sau lângă cei a căror viață a fost distrusă de un stil de viață nesănătos și păcătos. Îmi doresc să găesc împreună cu cei pe care îi păstoresc planurile lui Dumnezeu pentru acest district și cred că expoziția de sănătate sau clubul de sănătate este unul dintre ele. Îl laud pe Domnul Isus, pentru că răsplătește pe cel ce se încrede în El pentru călăuzire. (Adrian Trifan, pastor, Zimnicea)

Pentru noi, clubul de sănătate a făcut trei lucruri majore. Cel dintâi a ajutat un număr semnificativ de persoane să își schimbe stilul de viață. Apoi ne-a ajutat să legăm prietenii cu acești oameni, iar ei au căpătat încredere în noi și în programele noastre. Interesul pentru sănătatea lor, excursiile, discuțiile, timpul petrecut împreună au dovedit că reforma sanitară nu este despre carne, ci despre oameni. Acesta este cel de al treilea câștig – biserica locală a căpătat o nouă înțelegere despre mesajul Reformei Sănătății și despre misiune.

Pentru mine, acest club este o minune a harului și înțelepciunii lui Dumnezeu. De fiecare dată când ne întâlnim, sunt uimit cum Scripturile și afirmațiile Spiritului Profetic se împlinesc sub ochii noștri. Și știm că Dumnezeu este gata să facă lucruri și mai mari pentru noi, dacă vom merge la Cuvântul Său. (Adrian Neagu, pastor, Călmățuiul de Sus)

Dorești să ai parte de bucuria slujirii? Experiența aceasta poate fi calea de a crește în har pentru biserica ta. Vino azi la Marele Medic pentru ca El să vindecă brațul drept, și apoi acesta să fie meren întins către cei ce strigă după ajutor în această lume. Acum este timpul! ■

Teodora Goran,
director, Departamentul
Sănătate și Temperanță,
Uninea Romană

Sesiunea de proiecte ASI

ASI România (fosta SCOAR) anunță deschiderea sesiunii de trimitere de proiecte, în vederea selecției pentru finanțare în perioada 2007-2008. Domeniile de interes pentru care se pot solicita finanțări sunt de natură misionară, evanghelistică, de educație creștină sau medico-socială.

Începând cu acest an, trimiterea proiectelor se va face numai pe cale electronică, accesând site-ul: www.asiromania.ro, unde se pot găsi informații suplimentare. Termenul limită de primire a proiectelor este 1 mai 2007. (Leonard Așamfirei)

A apărut Agenda Devoțională de Tineret

Departamentul de Tineret anunță că, începând cu data de 18 ianuarie 2007, Agenda Devoțională de Tineret își așteaptă cititorii la prețul de 8,5 RON. Pentru achiziționarea ei, doritorii sunt rugați să ia legătura cu responsabilii Departamentului de Tineret de la Conferință. O agendă ce conține un text biblic, o ilustrată, un lucru ce merită făcut în ziua respectivă și un îndemn pentru întreaga zi pot fi un cadou potrivit pentru un prieten și un sprijin în fiecare lucru pe care îl ai de făcut.

(Cristina Neagu / AARC)

Festivalul de film de scurt metraj

Cu ocazia Centenarului Lucrării de Tineret, Diviziunea Euro-Africa a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea organizează un festival de film de scurt metraj pentru amatori. Acest festival va avea loc pe 12 mai, în localitatea La Lignière (Gland, Elveția), în timpul sărbătoririi Centenarului.

Tema festivalului este dată de cuvintele Domnului Hristos: „Voi sunteți sarea pământului” (Mat. 5,13). În ceea ce privește forma, participanții pot alege între ficțiune și reportaj/documentar. Filmele trebuie să aibă aproximativ 8 minute (plus sau minus 2 minute) și trebuie să fie produse în limba engleză sau subtitrate în engleză. Toate filmele de scurt metraj participante trebuie să fie originale, create special pentru festival. Acestea trebuie trimise juriului înainte de 28 aprilie 2007. Participanții nu trebuie în mod necesar să fie prezenți la festival. Câștigătorii vor fi anunțați prin email. Pentru alte detalii și pentru specificații tehnice, accesați <http://www.tin.ro>.

(Cristian Modan / AARC)

Ziua Libertății Religioase

Sâmbătă, 20 ianuarie 2007, Biserica Adventistă Torrejon –Sion,

Spania, a organizat Ziua Libertății Religioase. Sala bisericii a fost neîncăpătoare. Mulți dintre doritorii să participe la eveniment s-au întors acasă, nemaigăsind loc nici măcar în picioare. Cuvântul de deschidere a fost prezentat de fr. Alberto Guaita, președintele Uniunii.

Au urmat alocuțiunile atașatului cultural al Ambasadei României în Spania, doamna Florica Nicolae, consilierului pentru probleme de cultură din cadrul Primăriei orașului Torrejon, domnul Valentin Garcia Gomez și cele ale reprezentanților Bisericii Catolică, Baptistă și Penticostală. În final, a fost rostit un apel la toleranță din partea domnului dr. Liviu Beriş, vicepreședinte al Asociației Victimelor Holocaustului Evreilor din România. Dumnealui, deportat în lagărul din Transnistria la vârsta de 13 ani, și dr. Oliver Lustig, deportat la Auschwitz când avea 17 ani, au venit special din România pentru această ocazie.

Apelul a introdus, de fapt, ideea că toleranța nu este scopul final, ci puntea de la intoleranță la respect reciproc și iubire. După-amiază, cei doi invitați speciali au prezentat în fața a 1200 de persoane mărturiile cutremurătoare ale vieții din lagăr.

(Remus Soare / Spania)

Ș T I R I

Glasul munților

În perioada 2-7 ianuarie 2007, la Straja, jud. Hunedoara, a avut loc tabăra de iarnă a companiilor și a tinerilor din Conferința Oltenia. Cei 75 de tineri participanți, aflați în căutarea fericirii, acesta fiind și motivul central al taberei și al discuțiilor abordate, s-au bucurat împreună de activități recreative, dar și de unele cu un deosebit caracter spiritual. În fiecare dimineață, era abordată o modalitate în care Dumnezeu oferă fericire, iar seara a fost adus în discuție modul în care lumea oferă fericirea. În plus, programul taberei intitulată „Glasul munților”, a mai inclus jocuri, trasee, filme documentare și momente deosebite de părtășie, fiecare dintre cei prezenți contribuind la crearea unei atmosfere plăcute pe parcursul întregii perioade.

(Cristina Neagu / AARC)

Program evanghelistic în Ucraina

Într-una dintre cele mai dinamice zone ale Bisericii Adventiste din Europa, și anume Ucraina, se va desfășura un program evanghelistic transmis prin satelit. Evenimentul va avea loc la Kiev și vorbitorul principal va fi dr. Peter Kulakov. Astfel, începând cu data de 10 martie și până la 31 martie acest program în limba rusă, cu traducere în limbile română și ucraineană, va fi transmis pe Hope Channel de patru ori zilnic (orele 15:00-21:00). Aceasta reprezintă o bună ocazie, atât pentru bisericile de limba română, cât și pentru vorbitorii de ucraineană și rusă din unele zone ale țării noastre.

(Adrian Bocăneanu / AARC)

La odihnă

ELENA CHELCEA

S-a născut pe data
de 18 aprilie 1909,

la Buzău, fiind al treilea copil al familiei Constantin Silvestru. La scurt timp după nașterea Elenei, familia se mută la Pitești, unde își va petrece copilăria și adolescența. Urmează cursurile de telegrafie și telefonie, iar în anul 1931, încheie legământ cu Domnul, prin botez. În 1932, se căsătorește cu Marcel Petroianu, având împreună o fetiță. La nici trei ani de la căsătorie, Marcel a decedat, ea rămânând văduvă la 25 de ani.

Este chemată să lucreze ca secretară la Uniunea Bisericii Adventiste, unde îl cunoaște și se căsătorește cu Mihail Chelcea. Pentru o perioadă de timp, sunt chemați de președintele Conferinței Bucovina să lucreze la Cernăuți. În primăvara anului 1944, se refugiază la București și, în cele din urmă, se stabilesc la Sibiu. Elena Chelcea, soție de pastor, mamă a 8 copii, și-a sprijinit soțul cu multă dăruire în slujirea bisericii.

Deși dorința ei arzătoare a fost să-L întâmpine pe Domnul în timpul vieții, trece la odihnă pe data de 11 decembrie 2006, cu speranța revederii celor dragi la revenirea Domnului Hristos.

ION BĂLAȘA

Ion Bălașa, născut la 25 ianuarie 1931, s-a stins din viață în ziua de 25 august 2006.

Încheie legământul cu Dumnezeu, prin botez, pe data de 22 iunie 1948,

în Antonești, jud. Teleorman. Se căsătorește cu Gabriela Cioc în anul 1955 și împreună sunt binecuvântați cu patru copii. Slujește de tânăr în comunitatea Dulceanca, Teleorman, ca dirijor al corului comunității, prezbiter și în ultima vreme casier.

Răpus de o suferință nemiloasă timp de un an, pe 25 august 2006 închide ochii, așteptând ziua învierii.

VERONA PÂRVAN

Sora Verona s-a născut pe 18 iunie 1918, în localitatea Putna, jud. Vrancea. Copilăria și adolescența i-au fost marcate de căutarea sinceră și deschisă după Dumnezeu, încheind legământul cu El pe data 14 iunie 1932, cu câteva zile înainte de a împlini vârsta de 14 ani. Pasul acesta a fost facilitat de puternica școală misionară de la Stupini, Brașov, pe care o urma la vremea aceea. Tot la Stupini avea să-l cunoască pe cel alături de care a stat vreme de peste șase decenii, Marin Pârvan. Căsătoria a avut loc în iarna anului 1938. Și tot la Stupini avea să slujească alături de soțul ei ca dirijor de cor, pianist și organist, timp de aproape zece ani, până la închiderea școlii. Acolo s-au născut și cele două fiice ale familiei.

În 1949, a devenit membra bisericii București-Labirint, unde a rămas până la ultima suflare, pe 19 noiembrie 2006.

Frățietatea adventistă care a cunoscut-o, păstrează amintirea unei soții de pastor pline de viață și devotament, care a slujit biserica,

inspirând optimism și bucurie tuturor celor din jur. A cântat cu multă măiestrie și pasiune la pian, a fost instructor la Școala de Sabat și primă-diaconasă.

La ceremonia de înmormântare au participat, alături de familie, reprezentanți ai Uniunii, ai Conferinței și frățietatea din București.

ILIE SMARANDACHE

Pe data de 3 august 1922, s-a născut Ilie Smarandache, în familia Nițu și Petrea Smarandache. A urmat cursurile

Școlii Misionare de la Stupini și a devenit pastor. A slujit 47 de ani nevoilor omenirii, urmând exemplul Marelui Medic, în multe districte din Conferința Transilvania de Nord.

În viața de familie se dovedește a fi un soț bun și un tată iubitor, având trei copii și unul adoptat. S-a purtat cu demnitate cu toată lumea, fiind apreciat de vecini și prieteni ca un om deosebit de bun și ordonat în comportament și în vorbire.

Înainte de a se stinge din viață, după o grea suferință, le-a dat tuturor celor dragi întâlnire la Pomul vieții, în Împărăția lui Dumnezeu.

Pe data de 29 noiembrie 2006, Domnul l-a chemat la odihnă. La serviciul de înmormântare, i-au fost alături copiii, soția și nepoții, împreună cu rudele, prietenii și colegii pastori.

Ș T I R I

Libertatea religioasă în Vietnam

După mai bine de 30 de ani de căutare a recunoașterii oficiale a libertății religioase, adventiștii de ziua a șaptea din Vietnam au astăzi dreptul de a se închina în mod liber. Conform comunicatului de presă al Agenției vietnameze de presă Than Nien News, la finele lunii trecute, Comitetul pentru chestiuni religioase al Vietnamului a acordat atestatele de practică religioasă Bisericii Adventiste, Bisericii Baptiste și altor grupări religioase. Aceste atestate garantează dreptul la condiții favorabile în practicarea religiei, libertatea de a tipări și distribui literatură, de a construi și lărgi locașurile de închinare, dreptul legal de a organiza întâlniri, seminarii și alte manifestări religioase. Conducătorii Bisericii Adventiste speră ca acest atestat reprezintă semnalul unei noi ere a

libertății religioase pentru această țară în care există 13.000 de credincioși adventiști, care se adună în șapte biserici și aproape 100 de grupe. (ANN)

50 de ani de adventism la Nicolae Bălcescu, Teleorman

În Sabatul din 16 decembrie 2006, în comunitatea Nicolae Bălcescu, jud. Teleorman, a avut loc o sărbătoare dublă. Dimineața a fost Cina Domnului, iar după-amiază am sărbătorit 50 de ani de la ridicarea actualei construcții a bisericii. Într-o atmosferă de bucurie, membrii, musafirii și invitații au exprimat încă o dată lauda și mulțumirea la adresa lui Dumnezeu pentru acest timp de har și de binecuvântări. Din partea Conferinței Oltenia, a participat fr. Ciprian Crăciun, secretarul Asociației pastorale.

(Adrian Neagu / AARC Oltenia)

Daruri de la fiecare

Oricât de blândă ar fi vremea, este totuși iarnă, iar Ancuța a răcit. Mama i-a făcut o baie caldă și a ajutat-o să se învelească bine. Acum i-a adus puțin ceai. Înainte de a bea, fata întreabă cu un aer serios:

– Mămico, este amar, așa cum e ceaiul pe care îl bei când ți-e rău?

– Nu, eu beau ceai de țintaur când nu mă simt bine, dar ție ți-am făcut din tei.

Fata ia încetșor câteva înghițituri. Aroma florilor de tei se îmbină plăcut cu gustul de miere și lămâie.

– E foarte bun! Mămico, dar ție îți place ceaiul amar?

– Nu aș putea spune asta. Există ceaiuri pe care le bem de plăcere și ceaiuri pe care le luăm ca pe un medicament. Fiecare ceai se face din diferite plante și mai ales din anumite părți ale lor. Unele sunt din flori, altele din frunze, altele din rădăcini și așa mai departe.

– Eu am cules frunze de mentă la bunica, își amintește fetița.

– Foarte frumos. Menta face bine la stomac, după cum alte ceaiuri calmează tusea sau taie greața. Fiecare plantă medicinală este bună la ceva.

– Medi-ci-nală? silabiseste Ancuța.

– Da, adică vindecătoare.

După alte câteva înghițituri de ceai, Ancuța observă:

– Mămico, dar bunica a spus că roșiile și ceapa din grădină sunt plante. Crezi că sunt vindecătoare?

– Ar putea fi, dacă te gândești că unii oameni folosesc roșii pentru a avea o piele frumoasă și comprese cu ceapă pentru diferite plăgi. Dar cel mai des, ele sunt folosite la masă, pentru că sunt hrănitoare.

– Și plantele hrănitoare sunt și ele bune fiecare la ceva?

– Desigur. Unele conțin anumite minerale sau vitamine, unele sunt mai dulci sau mai acre, dar fiecare este importantă și noi avem nevoie de toate.

– Mi îmi place să culeg bucățele de cartofi sau boboțe de mazăre din salată. Morcovii îi cam dau deoparte.

– Am observat. Gândește-te însă ce s-ar întâmpla dacă eu ți-aș da să mănânci dimineața cartofi, la prânz cartofi și seara cartofi. Și în fiecare zi cartofi.

– Oho, m-aș plictisi, chicotește Ancuța.

– Iată un motiv de bucurie: Dumnezeu a creat multe plante în grădina pământului. Unele fac flori galbene, altele flori roz sau albastre; unele sunt pitice, altele sunt câțărătoare; există plante cu pete, cu ghimpi, cu ciorchini de flori sau cu o singură floare. Biblia spune că Dumnezeu a făcut verdețuri, iarbă și pomi roditori, toate după soiul lor. Și El a spus că toate erau bune, inclusiv morcovii.

Ancuța șoptește visătoare:

– Lui Dumnezeu îi plac morcovii... Și ce îi mai place lui Dumnezeu?

– Păi, sunt sigură că îi plac copilașii, chiar așa guralivi și curioși ca tine,

zâmbi mama. Dar cred că îi plac și oamenii mari, îi plac și bogații, și săracii; și cei mai deștepți, și cei mai puțin deștepți. Pentru că fiecare om este important și unic în ochii Săi.

– Dar frații gemeni de la grădiniță nu sunt unici, fiindcă sunt la fel! protestează Ancuța.

– Tu ce crezi: dacă numai unul dintre ei ar mânca, s-ar sătura și celălalt?

– Nu, se înveselește fetița.

– Și fiecare dintre ei se pricepe la ceva, pentru că doamna educatoare le-a găsit câte un rol în programul festiv. Toți copilașii din grupa ta se pricep la ceva.

– Dar e o fată care nu reușește să învețe niciodată versurile, nici la cântece, nici la poezii.

– Vezi tu, Ancuța, există și alte lucruri bune pe lumea asta, în afara de muzică, poezie sau frumusețe exterioară. Câteodată, chiar o fetiță mai izolată, așa cum este colega ta, se poate dovedi a fi o bună prietenă sau o persoană ordonată. Sunt o mulțime de calități pe lumea asta și fiecare copilaș sau om mare are cel puțin una dintre ele. Pentru că aceste calități sunt, de fapt, niște daruri de la Dumnezeu. Chiar și gândurile bune sunt un dar prețios de la El. Iar Dumnezeu dorește încă să ne ofere multe daruri, dacă noi le cerem cu dorința de a-I fi plăcuți Lui.

– Mămico, dacă și ceaiul amar este bun, iar Dumnezeu iubește morcovii și fetițele ciudate, atunci lumea e mai frumoasă decât credeam eu! ■

Ora familiei

➤ Invită-ți familia la altar. Citiți povestirea și discutați despre următoarele subiecte:

➤ Ce lucruri din viața voastră, asemenea ceaiului amar, au fost subapreciate de membrii familiei voastre? Cum v-ați putea manifesta aprecierea față de ele?

➤ Citiți Apocalipsa 22,2. Ce sugerează acest text despre caracterul și dragostea lui Dumnezeu?

➤ Ce măsuri concrete ați putea lua pentru a avea o influență vindecătoare printre prietenii sau colegii voștri?

Noi ce avem?

EMILIAN NICULESCU

„...ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia...” (2 Petru 1,3).

Ni se pare atât de natural ca apostolul Petru să se declare un beneficiar cu o înzestrare spirituală, bogată și completă. Citind raportul evangheliilor, ne dăm seama de câte privilegii s-a bucurat, fiind contemporan al Domnului Hristos, și nu doar un oarecare contemporan! Ar fi un privilegiu extraordinar să-L vezi cel puțin o dată pe Isus, să fii martorul unei singure minuni, însă el a avut favoarea ca, timp de trei ani și jumătate, să fie în compania Învățătorului învățătorilor. A avut privilegiul să vadă nenumărate minuni de vindecare ale Marelui Medic și să fie prezent la mai multe cazuri de înviere din morți, ceea ce s-ar putea numi minunea minunilor. Ținând seama de toate aceste avantaje de care s-a bucurat apostolul Petru, înțelegem pe de o parte afirmația: „...ne-a dăruit tot ceea ce privește viața și evlavia...” Pe de altă parte, rămânem consternați și tindem să îi judecăm pe contemporanii lui Isus și mai ales pe apostoli pentru atitudinea lor, adeseori îndoielnică, pentru necredința lor din anumite ocazii și mai ales cum a fost posibil ca să se poticnească de Isus, iar Petru să-L tăgăduiască cu jurământ? Aproape inevitabil ne punem întrebarea: **Noi ce avem**, afară de mărturia Bibliei, scrisă în timpuri atât de îndepărtate de noi?

Providența lui Dumnezeu nu ne-a vitregit pe noi, generațiile ulterioare acelor timpuri binecuvântate. Deja în prima sa epistolă, apostolul Petru ne face să înțelegem că se adresează unei generații noi, creștini care au fost lipsiți de privilegiile apostolului Petru, pe care îi prezintă astfel: „...pe care voi Îl iubiți **fără să-L fi văzut**, credeți în El **fără să-L vedeți**, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită...” (1 Petru 1,8). Era o generație lipsită de Biblie, fără literatură religioasă, fără biserici, fără școli creștine și în același timp foarte încercată. În ciuda acestor „handicapi”, apostolul Petru constată că „au cîpătat o **credință de același preț** cu a noastră, prin **dreptatea** Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1,1).

În a doua sa epistolă, apostolul Petru explică în ce constă această dreptate a lui Dumnezeu față de generația a doua și față de toate generațiile viitoare, menționând marile spirituale pe care le avem la dispoziție. El le amintește că beneficiază de tot tezaurul făgăduințelor

lui Dumnezeu: „...ne-a dat **făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe**, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1,4). Apoi, le destăinuie o scară a virtuților care-i vor ajuta să urce până la „...deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos”. Și ei beneficiază de o chemare și de o alegere din partea lui Dumnezeu (v. 10) și dețin un adevăr care le conferă putere: „...și sunteți tari în adevărul pe care îl aveți” (v. 12).

La sfârșit, menționează o valoare cu totul aparte: „Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre (2 Petru 1,19). Ne întrebăm: Oare cu ce compară cuvântul prorociei și îl consideră a fi „mai tare”? În versetele anterioare, apostolul Petru face aluzie la evenimentul petrecut pe muntele schimbării la față, când, împreună cu Iacov și Ioan, L-au văzut pe Domnul Isus în slava Sa cerească, și alături de El, pe marile personalități ale Bibliei: Moise și Ilie – acel eveniment despre care mult timp nu aveau voie să vorbească. De ce este prorocia mai puternică decât o astfel de minune? Minunea are efect puternic în momentul săvârșirii ei, apoi efectul scade în timp, și aproape se stinge atunci când nu mai trăiesc martorii. În schimb, profeția biblică este cu atât mai uimitoare cu cât a fost rostită mai de demult, iar împlinirea ei în istoria cetăților vestite, a popoarelor mari, a lumii întregi, este vizibilă întregii omeniri. Multe minuni pot fi imitate de Satana, însă viitorul îl cunoaște numai Dumnezeu. Să ne amintim de un singur exemplu concludent: deși cunoșteau o singură profeție, profeția lui Balaam, și au văzut un singur semn, o stea în plus pe bolta cerului, magii din răsărit au ajuns la Betleem și L-au găsit pe Mântuitorul lumii.

Fie ca să folosim din plin toate aceste izvoare ale puterii. Aplicând recomandarea spiritului profetic de a aprofunda mesajul cărților profetice, *Daniel și Apocalipsa*, fie ca ele să constituie pentru noi, popor profetic, popor advent, acea lumină a inimii care să ne călăuzească până la ivirea slavei Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos! ■

Emilian Niculescu,
secretar,
Uniunea Română

CAND O SA FIU
MARE VREAU SA MA FAC

COSMO
NAUT

La 2 km distanta de granita, intr-un fost C.A.P. uitat de lume, l-am gasit pe Micu spargand lemne pentru foc (cu un topor cat el) si visand.

In lumea pe care o viseaza nu exista frig sau foame si nici "bunica cu capra ei cu tot".

Desi are 6 ani nu a mers nici o zi la gradinita, iar scoala este un vis, pe care familia lui si-l permite doar pentru sora mai mare.

Vrea sa invete ca sa ajunga mare. Iar cand va fi mare vrea sa fie cosmonaut.

Nu stie ce inseamna "pizza" sau "mic dejun", dar stie sa manance un cartof la 2 mese.

Cel mai mult isi doreste sa nu mai vina iarna, sa alba si el un tata si multi buni "ca sa nu se mai duca mama cu ziua prin sat" si sa fie impreuna.

visele copiilor NU au limite
posibilitatile lor DA

ajuta un COPIL sa devina ADUL

DONEAZA-I un altfel de VIITOR